நன்றி

2ம் ஆண்டில் அடி எடுத்து வைக்கும் இதயநிலாவிற்கு பேராதரவு நல்கி வரும் வாசகர்களுக்கும், முகவர்களுக்கும், விளம்பரதாரர்களுக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் இதயபூர்வ நன்றியை காணிக்கையாக்குகிறோம்.

ஆசிரியர் - கருப்பையா நாகராஜன்

அறிந்தும் அறியாமலும்...

கூட்டுக் குடும்பம் என்றாலே இளம் பெண்களுக்கு ஒருவித பயம் தொற்றிக் கொள்கிறது. குதூகலத்தோடு வாழ்க்கையை தொடங்க வேண்டியவர்கள் குழப்பத்தில் தவிக்கிறார்கள். அதுபோன்ற நிலையில் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளை அறிந்து, கூட்டு குடும்பம் பற்றி அறியாமல் நினைத்து வருந்திய கவலைகளை மறக்கும் நாயகியின் கதை.

படித்து மகிழ்ந்து வாழ்த்துங்கள்...

உங்கள் சகோதரி

- லதா சரவணன்

அறிந்தும் அறியாமலும்...

லதா சரவணன்

சாருமதி வயது 22. மாநிறத்திற்கு சற்று கூடுதலான நிறம். திராட்சைக் கண்கள். உப்பலாய் கன்னங்கள். உதட்டுச் சாயம் போடாமலேயே சிவந்திருக்கும் உதடுகள் என சாலையோரம் செல்பவர்கள் கூட ஒருமுறை திரும்பிப் பார்க்கும் அழகு. புதிய பாடல் ஒன்றை முணுமுணுத்தபடியே அலுவலகத்திற்கு கிளம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

நெய் தோசையின் வாசம் ஹாலைக் கடந்து மணத்தது. இவள் வெளியே வரவும், அம்மா கலைவாணி தோசையோடு கார சட்னியையும் வைத்துத் தர. சோபாவில் லட்சணமாய் அமர்ந்து கொண்டி 'டிவி'யை ஆன் பண்ணினாள்.

காலை மலர், காலை வணக்கம் என விதவிதமாய் காலையை வரவேற்க சன்மியூசிக்கில் ஐஸ்வர்யாராய் தன் காணாமல் போன கவிதைக்காய் உயிர் உருக

இரவல் குரலில் பாடிட, வால்யூமை கூட்டினான்.

அற்புதமான பாடல்! அதன் ஒவ்வொரு வரியும் நெஞ்சைத் தொட்டது.

''என்ன சாரு ஆபீஸ் கிளம்பலையா? டி.வி. பார்க்க ஆரம்பிச்சுட்ட...''

''டைம் இருக்கும்மா... தோசை சூப்பர்... மதியம் என்ன லன்ச்...?''

''புளி சாதமும், எண்ணெய் கத்திரிக்காய் பொறியலும், கூடவே வடகமும் பொரித்து வச்சிருக்கேன்''

''நல்ல மெனுதான்!'' சாரு கையைக் கழுவிவிட்டு நகரவும், அம்மா எதற்காகவோ தயங்குவதும் புரிந்தது.

''என்னம்மா டல்லா இருக்கீங்க?''

''அக்கா போன் பண்ணினா?''

''அப்படியா? எப்போ கிளம்பறாளாம்?''

''அத்தைக்கு உடம்புக்கு சுகமில்லையாம்!''

''அதனால வர முடியாதுன்னு சொன்னா? பிள்ளைகளைப் பார்க்கலாம்ன்னு ரொம்ப ஆவலா இருந்தேன். ம்...'' என அம்மா உச்சு கொட்டியபடி நடக்க சாரு கோபமாய் பேசினாள்.

''இது எப்பவும்படி நடக்கிற விஷயம்தானே! அக்கா! ஊருக்கு கிளம்பறான்னா போதும் உடனே அத்தைக்கு உடம்பு சரியில்லாம போயிடுமே? அக்கா வந்திட்டா அந்த பெரிய உடம்பை வச்சிகிட்டு அத்தையாலே வேலை செய்ய முடியாதே?''

''என்ன செய்யறது? வாக்கப்பட்டது பெரிய குடும்பம், அங்கே நல்ல பெயர் வாங்கனுமே?''

''மாடா உழைச்சா மட்டும் அவளுக்கு என்ன சிலை வைக்கப் போறாங்களாமா? இவளோட கிறுக்குத் தனத்தைப் பயன்படுத்திட்டு நல்லா மிளகாய் அரைக்கிறாங்க?''

''குடும்பம்ன்னா எல்லாந் தாண்டி இருக்கும், சின்னப்பொண்ணு... உனக்கென்ன தெரியும். எல்லாம் அவளோட விதி வேறென்ன சொல்ல?''

''விதியில்லை அப்பா செய்த சதி! ஒரே தங்கை வந்து ரெண்டு சொட்டு கண்ணீர் விட்டதும் தாளமாட்டாம அக்காவை ஒரு பொம்மையைப் போல எண்ணி தாரை வார்த்திட்டார். இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறுத்திருந்தா அவளும் படிப்ப முடிச்சு தன் சொந்தக் கால்ல நின்னுருப்பா. இப்போ பாரு அஞ்சுக்கும் பத்துக்கும் அவ அவங்க கையை எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கு. அவளோட இந்த நிலைமைக்கு அப்பாதான் காரணம்!''

மகள் சொல்வதிலும் உண்மை இருப்பதாய்ப்பட்டது. ஆனால், நாளை கல்யாணம் செய்து கொண்டு மறுவீடு வாழப்போகும் பெண் அவள் மனதில் குடும்பம் என்றாலே சுமையென தோன்றிவிடக்கூடாதே என்றெண்ணி தயங்கிப் பேசினாள்.

''கண்டிப்பா நான் கூட்டுக் குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப் படமாட்டேன்'' என்று உறுதியுடன் சொல்லிய மகளை, நானும் இதைவிட நூறு மடங்கு பேசினேன் கண்ணம்மா, பார்ப்போம் நீயெப்படி என்று?''

கணவர் மணிவாசகத்தின் ஒன்றுவிட்ட தங்கை வசந்தா மகனுக்குத்தான் தன் பெரிய பெண் வெண்மதியைக் கொடுத்தது. வெண்மதி அப்போது பி.எஸ்.சி., இரண்டாம் வருடம் படித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

வசந்தா தொட்டதற்கெல்லாம் குறை பேசும் பேர்வழி, எளிதில் திருப்தி படுத்த முடியாத ரகம். கலைவாணி மணமுடித்து வரும் போது பருவப் பெண். வறுத்தெடுப்பாள். கணவரும், மாமியாரும் ஆதரவு என்பதால் அவள் கொட்டம் தாங்க முடியாது.

அப்பப்பா அவள் மணமாகிப் போன பிறகுதான் கலைவாணிக்கு மூச்சு விடவே முடிந்தது.

ஆனால், வில்லங்கம் அத்துடன் மட்டும் போகவில்லை.

சீமந்தம், பேறுகாலம், பெயர் சூட்டு விழா என முடிந்தவரை கறந்ததோடு கால்மேல் கால் போட்டபடி கலைவாணியை சக்கையாய் பிழிந்து விடுவாள்.

அவளுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள், மூன்று பெண்கள். உடலில் சில உபாதைளை காட்டி தமையனிடம்,

''அண்ணா வரவர எனக்கும் உடம்பும் ரொம்ப முடியலை. பெண்கள் இருந்த வரை கஷ்டம் இல்லை. அவங்க கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு போனதும் என்னாலே முடியலை. பெரியவனுக்கு ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணிகிட்டா நான் நிம்மதியா கண்ணை மூடிடுவேன்.

''என்னம்மா இப்படி பேசுறே! அப்படி என்ன வயசாயிட்டு உனக்கு?''

''இல்லேண்ணா... பையனுக்கு பெண் பார்க்க போனா எல்லாம் சிரிக்கிறாங்க.... கையில வெண்ணையை வைச்சுகிட்டு நெய்க்கு அலையறேன்னு? என்ன... நம்ம வெண்மதியைத்தான் சொல்றேன்... கொடியாட்டம் வளர்ந்திட்டா பேசாம அவளையே மூத்தவனுக்கு கொடுத்திடேன்.

பெண்களுக்கு முதலிடம்

நாம் நம் பெயரை எழுதும் போது தந்தையின் பெயரின் முதல் எழுத்தை இனிஷியலாகப் போட்டுக் கொள்கிறோம். ஆனால், ஸ்பெயின் நாட்டில் தாயின் பெயரின் முதல் எழுத்தை இனிஷியிலாக வைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

- டி.ஜோதிபாய், காஞ்சிபுரம்.

''அது வந்து...'' கலைவாணி இழுக்க, ''பார்த்தியா அண்ணா எத்தனை அன்போடு கேட்க வந்தா அண்ணி இப்படி விட்டேத்தியா பேசறாங்க?''

''அய்யய்யோ... இல்லேங்க அவ இன்னமும் படிப்பை முடிக்கலை... நல்லா படிக்கிற குழந்தை''

''என்ன பெரிய படிப்பு கரண்டி பிடிக்கப் போற கைதானே! அண்ணி எப்போதும் அப்படித்தான்! நீ என்னன்னா சொல்றே?'' நகை எல்லாம் கூட அப்புறம் பார்த்துக்கலாம். உனக்கு இருப்பது இரண்டே பொண்ணுங்க? உன் சம்பாத்தியம் எல்லாம் இவளுக்குத்தானே'' பேசிப் பேசியே அவரையும் கரைத்து விட தலையாட்டி விட்டார் மணிவாசகம்.

இருப்பினும் மகளுக்காக பேசுவதற்காக மனைவியிடம், ''கலைவாணி யோசிம்மா! பெண் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல வாழ்க்கை அமையறது அத்தனை சுலபமில்லை. வசந்தான்னா ஏதுவும் பிரச்சனையின்னா கூட தைரியமா கேட்கலாம். படிப்பு என்ன கல்யாணத்திற்கு பிறகு கரஸில் தொடரட்டும்!'' முடிவெடுத்து அழுத்தமாய் பேசிய பிறகு, ஒன்றும் மறுக்க இயலவில்லை.

அமைதியான சுபாவம் கொண்ட வெண்மதி தன்னுடைய ஆசையை வெளிக்காட்ட முடியாமல் படிப்பையும் பாதியிலேயே நிறுத்த வேண்டியதாகிவிட்டது. பெரிய கூட்டுக் குடும்பம் அவர்களுடையது. அதில் மூத்த மருமகளாய் வாழ்க்கைப்

"தலைவர் பழமொழிக்கு ரொம்ப மதிப்பு தருபவரா?"

"எப்படிச் சொல்றே?"

"மதியாதார் வாசல் மிதியாதேன்னுட்டு நம்ம கட்சி ஆபீக்கே வர்றதில்லை!"

- கவிதா சிவமணி, ஈரோடு.

பட்டாள் வெண்மதி!

இதோ ஆறு வருடங்கள் முடியப் போகிறது.

ஆனாலும், வெண்மதியின் கடமைகள் தீர்ந்தபாடில்லை.

வாழ்வு இயந்திரதனமாய் இருந்து அலுத்துவிடாமல் இருக்க உறவுகள். ஆனால், அவைகளே சுமைகளாகிவிட்டது.

அப்படித்தான் ஒருமுறை சாருவும், கலைவாணியும், வெண்மதியின் வீட்டிற்கு சென்ற போது சேர்ந்தாற்போல் ஐந்து நிமிடங்கள் பேச முடியவில்லை.

''வெண்மதி... சாப்பாடு எடுத்து வை. ஜோதியோட பிள்ளைங்க குளிக்கணுமாம், சுடு தண்ணி வைய்யேன், மகேசுக்கு காபி தாம்மா. உங்கம்மா தங்கச்சி வந்திருக்காங்க இல்லே ரதிக்கும் சேர்த்து ஏதாவது இனிப்பு செய்து வையேன். வயிற்றுப் பிள்ளைக்காரி வாய்க்கு ருசியா சாப்பிடட்டும்'' இப்படியே ஒன்று மாத்தி ஒன்றாக வேலைகள் வந்து கொண்டே இருந்தன. புகுந்த வீட்டு மனிதர்களுக்கு தேவையான அனைத்தையும் மனம் கோணாமல் பம்பரமாய் சுழன்று செய்து கொண்டிருந்தாள் வெண்மதி! தன் வேலையைக் கூட சரியாய் செய்யத் தெரியாத அக்கா இங்கே எல்லா வேலைகளையும் இழுத்துப் போட்டு செய்வதையும் மற்றவர்கள் ஹாயாய் அமர்ந்து இருப்பதையும் அவளால் தாங்க முடியவில்லை.

அக்காவை கூப்பிட்டு தனியாக கேட்டதற்கு, கசப்பான ஒரு புன்னகை மட்டுமே பதிலாய் கிடைத்தது. அதன்பிறகு தந்தையின் இறப்பிற்கு வந்தவள் மற்றவர்கள் போல் வந்த ஏழாவது நாளிலேயே கிளம்பிட சாருவிற்கு மட்டும் ஏக்கம் தான். அடிப்படை உணர்வுகளைக் கூட வெளியிட முடியாமல் அப்படியென்ன உறவுகளோ!

ஆண்டுக்கு நான்குமுறை என்றிருந்த அக்காவின் வருகை இரண்டு முறையாக குறைந்து நாளடைவில் அதுவும் இல்லையென்றாகி போனது. இத்தனைக்கும் அவர்கள் குடும்பம் வாழ்வது திருச்சியில்தான். அத்தானுக்கு கவர்மெண்ட் உத்யோகம். மாதம் 18 ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம் வரும்.

வாத்தியார் தொழில்!

வெண்மதிக்கு இரண்டு குழந்தைகள். அத்தானின் சம்பளப் பணம் முழுவதும் வீட்டுச் செலவிற்கே போய் விடுவதால் குழந்தைகள் விரும்பியதைக் கூட வாங்கித் தர இயலாமல் போய்விடும். அவ்வப்போது தங்கையிடம் போனில் பேசும் சமயம் சாருவிற்கு கோபம் பொங்கும். அடிப்படை ஆசைகளைக் கூட அடைய முடியவில்லை என்றால், என்ன மண வாழ்வு இதில் பெண்களுக்கு திருமணம் தான் பிறவிப் பயன் என்பதுபோல பேச்சு வேறு!

அக்காவிற்கு நிறைய படிக்க வேண்டும் என்று ஆசை! ஆனால், அப்பாவிடம் அது நிராசையாகிப் போனது. திருமணம் முடிந்து செல்லும் போது கூட பள்ளியில் இறுதியாண்டு மாணவியான சாருவிடம், ''என்னாலதான் படிக்க முடியாமல் போயிட்டது... நீயாவது நல்லா படி!'' என்று மூத்தவள் கண் கலங்கி கூறியது இன்னமும் சாருமதியின் காதுகளில் ஒலித்தது. அக்கா எத்தனை கனவுகளோடு இருந்தாள்.

சிறகடிக்க வேண்டிய வயதில் குடும்ப பாரத்தை சுமத்தி அவள் வாழ்வை வீணடித்து விட்டார்களே என்ற வேதனை அவளுக்கு! ஆபீசில் வேலை ஓடவில்லை. அக்காவிடம் பேசினால் என்ன? என்ற எண்ணத்தை செயலாக்கினாள்.

''ஹலோ''

''அக்கா நான் சாருமதி பேசறேன்...''

''ஏய் சாரு எப்படி இருக்கே?''

''ம் நல்லாயிருக்கேன்... ஏக்கா ஒரு போனாவது பண்ணக்கூடாதா, ஒரு தங்கச்சி இருக்காங்கிற நினைப்பே இல்லையா உனக்கு...!

''எங்கே நேரம் ஒழியது. வேலை சரியா இருக்கு... ஆமா அம்மா எப்படியிருக்காங்க?''

''நீ ஊருக்கு வரலைன்னு சொன்னதும் அவங்க ரொம்பவும் அப்செட். ஏன் வரலைக்கா... பிள்ளைங்க எப்படி இருக்காங்க? வருஷத்துக்கு ஒருமுறை வர்றே. அதுவும் தள்ளிப்போனா பாவம் மனசு வருத்தப்படாதா அவங்களுக்கு?''

''அத்தைக்கு சுகர் அதிகமா ஆயிடுச்சு சாரு... அதான் வரமுடியலை, பிள்ளைகள்தான் ரொம்பவும் ஏமாந்து போயிட்டாங்க. அம்மாவையாவது வந்து ஒரு நடை பார்த்திட்டு போகச் சொல்லேன்...''

''சரி சொல்றேன்... அத்தான் எப்படி இருக்கார்?''

''ம்... அத்தைக்கு பருப்பு கீரை மசியல் பண்றேன். பருப்பு குழைஞ்சிட்டா நல்லாயிருக்காது. ஏற்கனவே குக்கர் இரண்டு முறை சத்தம் போட்டுவிட்டது வரட்டா அப்புறம் பேசறேன்?'' பதிலுக்குக் காத்திராமல் போனை வைத்துவிட்டாள் வெண்மதி.

அக்காவை எண்ணி சாருவால் கவலைப்படத்தான் முடிந்தது. இப்படி ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாமல் வேலை செய்த கொண்டிருந்தால் அவள் உடல் நலம் என்னாவது என்ற

இனிப்பு

காதலில்,
கவிதை இனிக்குமா?
முத்தம் இனிக்குமா?
என நீ கேட்ட கேள்விக்கு
என் பதில்... பெண்ணே!
உன் நினைவுகள் -
கூட
இனிக்கிறது...
என் மனதுக்கு!

- வெ.ராம்குமார், வேலூர்.

யோசனையில் இருந்தவளுக்கு மேலாளரிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது.

அனுமதி கேட்டு பின், அறைக்குள் நுழைந்தாள் குட்மார்னிங் ஸார்!''

''ஸிட்டவுன் சாருமதி... ப்ரசாத் அண்ட் சன்ஸ் கம்பெனியோட அக்கவுண்ட்ஸ் எல்லாம் டேலி பண்ணி சிஸ்டமில் பீட் பண்ணிட்டீங்களா?''

''யெஸ் சார்...''

''நம்ம ஆபீஸ் பாய் மணிகிட்டே சி.டி.யும் பைலையும், கொடுத்து டெலிவர் பண்ண சொல்லுங்க... செக் ரெடியா இருப்பதாக போன் பண்ணினாங்க... அப்படியே அதையும் கலெக்ட் பண்ணிட்டு வரட்டும்.''

''என்னை மன்னிச்சுடுங்க... எனக்கு வேற மாப்பிள்ளை நிச்சயமாயிடுச்சு''
''எனக்கு அது நேற்றே தெரியுமே...''
''எப்படி?''
''இனி நம்ம காதலுக்கு எங்கக்கா... இடைஞ்சலா இருக்க மாட்டான்னு உன் தங்கச்சி சொன்னாளே!''
— கவிதா சிவமணி, ஈரோடு.

இவன் தலையசைத்தாள்.

''சாரு காவ்யா கார்மெண்ட்ஸ் தான் நமக்கு அடுத்த ஆர்டர். ஆனால் அவங்க ஆபீசுக்கே போய் வொர்க் பண்ணி தரணுமாம். நான் உன்னைத்தான் தேர்வு பண்ணியிருக்கேன். காவ்யா கார்மெண்ட்ஸ் அடையாறில் இருக்கு நீ போறியாம்மா?''

''கண்டிப்பா சார்?''

''நாளையில் இருந்து நீங்க போக வேண்டி இருக்கும்.'' ஒப்புக் கொண்டு விட்டு தன் டேபிளுக்குத் திரும்பினாள்.

ஏனோ மனம் சற்று கனத்தாற்போல் இருந்தது.

2

மாலை நேரமாதலால் கடற்கரையில் கூட்டம் சற்று அதிகமாகவே இருந்தது. பலரும் தங்கள் வியாபாரத்தில் வெகு மும்முரமாய் இருக்க ஆள் அரவமற்ற ஒரு படகிற்கு அருகில் அமர்ந்தான்.

தூரத்தில் அலைகள் கன்னிப் பெண்ணைப் போல் கரையை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு கொலுசுமணியாய் சிணுங்கியபடி ஓடி வந்தது. பேரிரைச்சலோடு துள்ளி வந்தாலும் எத்தனை அழகு. படகின் பின்புறம் இருந்து எழுந்த பேச்சுக்குரல் கவனத்தை ஈர்த்தது.

''ஏன் சுதா டல்லாயிருக்கே... ஏதாவது சாப்பிடறியா?''

''ஒண்ணும் வேண்டாங்க...''

''ஏய் இப்போ என்ன கேட்டுட்டேண்ணு அழுவுறே?''

''பின்னே என்னங்க, உங்கம்மாவுக்கு என்னைப் பிடிக்கலை... எப்பவும் நின்னா குத்தம்,, உட்கார்ந்தா குத்தமின்னும் எந்நேரமும் குறை சொல்லிட்டே இருக்காங்க. பக்கத்த வீட்லேபோய் புரளி பேசுறாங்க, மனசுக்கு ரொம்பவும் ரணமாயிருக்கு!''

''கவலைப்படாதே சுதா! இதே உங்க அம்மா இருந்தா பொறுத்துப் போக மாட்டியா?''

''உங்களுக்கு என்ன சுலபமா சொல்லிட்டீங்க... வீட்டிலே அவங்க கூட இருக்கிறது நான்தானே? அய்யா ஆபீஸ் போயிட்டு நைட்டு தானே வர்றீங்க?''

''ப்ளீஸ் சுதா... நல்ல மூடை அவுட் பண்ணாதே... ஆபீஸில் ஏகப்பட்ட டென்ஷன் ரிலாக்ஸா இருக்கத்தானே இங்கே வந்தோம். இங்கேயும் வந்து இதையே பேசணுமா?''

''இந்த சம்பாஷணைகளைக் கேட்ட சாருவிற்கு மனதில் சொல்ல வொண்ணா கோபம் எழுந்தது. உணர்வுகள், உயிர், உழைப்பு என சகலமும் தனக்கென அர்ப்பணித்த மனைவியின் துன்பத்தை காது கொடுத்துக் கூட கேட்க விரும்பாத ஆண் சமுதாயம். இவர்களுக்கு மட்டும்தான் டென்ஷன் இருக்குமா? பெண்கள் எல்லாரும் உணர்ச்சியற்ற பிண்டங்களா?

அவனைப் பார்த்து நான்கு கேள்வி கேட்க வேண்டும் எனும் உந்தலில் எழ, ஆவேசமாய் வேகமாய் எழுந்து திரும்பியவளின் மீது எதிர் திசையிலிருந்து ஏதோவொன்று மேல் மோதிட, நிலை தடுமாறி கீழே விழப் போனவளை வலுவான கரம் ஒன்று தாங்கியது.

தாங்கியவனின் தோள்கள் இவள் உடலில் உரசிட, குறும்பு நிறைந்த அந்த முகமும், கண்களும் இவளிடம் எதையோ கேட்டது போல் தோன்றி இருக்கும் சூழ்நிலை உணர்ந்து ப்ளீஸ் என்று விலகினாள்.

''ஐயம் ஸாரி மேடம்! தவறு என்னுடையது இல்லை. தயவு செய்து திட்டாதிங்க! நானும் அஜய்யும் விளையாடிட்டு இருந்தோம். நீங்க எதிர்பாராத விதமா க்ராஸ் பண்ணிணதால இந்த தவறு நடந்து விட்டது... ஐயம் ஸாரி!'' என்றான்.

''பரவாயில்லை'' சாருமதிக்கு அவன் மேல் கோபப்படத் தோன்றவில்லை. உண்மையில் தவறு அவளிடம்தான். ஏதோ வேகத்தில் எழுந்தவள் எதிரே வந்தவனை கவனிக்கத் தவறிவிட்டாள். தவறு தன் மீது இருந்தும் பணிவாய் மன்னிப்பு கேட்ட அவன் குணம் பிடித்தது.

''ஐயம் தரணி! மேடமோட பெயர் என்னன்னு நான் தெரிஞ்

சுக்கலாமா?'' அவன் கேட்கவும் சாருமதி உஷாரானாள்.

''என் பெயர் உங்களுக்கு எதுக்கு மிஸ்டர்?''

''என்ன கேள்வி மேடம் இது? பேர் எதுக்கு கூப்பிடத்தானே... நாளைக்கு உங்களை எங்காவது பார்க்கும் போது ஏய்ன்னு கூப்பிட்டா நல்லாயிருக்காது இல்லையா?''

''நீங்க ஏன் ஸார் என்னைக் கூப்பிடணும்?''

''ஏன் மேடம் கோபப்படறீங்க? அழகான பெண்கள் கோபப்படக் கூடாது. உலகம் ரொம்பவும் சின்னது. திரும்பவும் நாம மீட் பண்ணுவோம்!''

''ஷட்டப் யுவர் நான்சென்ஸ்'' வெடித்தாள் சாருமதி. அவளுக்கு கோபம் ஒன்றும் வரவில்லை என்றாலும், ஏற்கனவே கோபமான மனநிலையில் அந்த இளைஞனின் குறும்புத்தனமான பேச்சை ரசிக்க முடியவில்லை. என மேற்கொண்டு கோபமாய், உங்க நட்பு எனக்கு தேவையில்லை என்றாள்.

இளைஞன் வேறு எதுவோ பேச வாயெடுக்கும் முன்னே, ''சித்தப்பா இங்கே என்ன அரட்டை? என்று கேட்டபடியே அரைக்கால் சட்டையணிந்த சிறுவன் அவன் விலாவில் இடித்தான். சிறுவனின் முகத்திலும் பெரியவனின் சாயல் இருந்தது.

''இருடா இப்ப என்ன அவசரம்... முக்கியமான ஒரு விஷயம் பேசிகிட்டு இருக்கேன்...''

சிறுவனின் பார்வை இவளின் மேல் விழுந்தது. ''யார் சித்தப்பா இந்த ஆன்ட்டி? ரொம்ப அழகு...''

''எல்லாம் நமக்கு வேண்டிய ஆன்ட்டிதான்'' என்றான் அடிக்கண்களால் சாருவைப் பார்த்து.

வீட்டிலும் நடக்கிறது மாமியார் கொடுமை!

கா.பெரியசாமி, கிருஷ்ணகிரி.

இவளுக்கு மறுபடியும் கோபம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. இவளும் பதிலுக்கு சிறுவனிடம், ''தம்பி உன் சித்தப்பாவுக்கு மறை கழன்று இருக்கிறது. வீட்டிற்கு போனதும் எலுமிச்சை தேய்த்து விடு!'' சொல்லிவிட்டு திரும்பி நடந்தாள்.

ஏனோ அவளின் மனம் நாலடி தூரம் சென்றதும் திரும்பிப் பார்க்கச் சொல்ல மெல்ல திரும்பினாள். அதே நேரம் தரணிஅவளைப் பார்த்து கையசைக்க மெல்லிய குறுகுறுப்பு ஓடியது இதயத்தில்...

விடியல் தன் வெள்ளிப் பூக்களை தூவி விட தோட்டத்திற்கு நீர் பாய்ச்சிக் கொண்டு இருந்தாள் நளினி. அப்போதே குளித்து விட்டு வந்திருந்த கூந்தலில் ஈரம் சொட்டியது. பனிச்சென்ற முகத்தில் குங்குமம் மின்னிட பால் குக்கரில் விசிலுக்கு மதிப்பு கொடுத்து அங்கிருந்து நகர்ந்தவள் அடுத்த சில நிமிடங்களில் பில்டர் காபியோடு ஹாலுக்கு வந்தாள்.

அதே நேரம் தேவியம்மாளும் கற்பூர ஆரத்தியுடன் பூஜையறையிலிருந்து வெளிப்பட, ''அத்தே காபி'' என்றாள்.

''இதோ... பூஜை முடிச்சிட்டு வர்றேன் என்றவர் குங்குமத்தை தானும் இட்டு நளினிக்கும் இட்டார். அசோக்கும், தரணியும் காபி சாப்பிட்டாங்களா?''

''காபி சாப்பிட்டுட்டு குளிக்கப் போயாச்சு அத்தை. மாமா வாக்கிங் போயிருக்கார். நித்யா படிச்சுகிட்டு இருக்கா''

''தேவி காபியை பருகியவள், ''என்னம்மா நளினியிது? இத்தனை ஈரம் சொட்டச் சொட்ட தலையை நல்லா உலர்த்த வேண்டாமா?'' என்று செல்லமான கோபத்தோடு டவலை

எடுத்து தலையை துவட்டி விட்டாள் தேவி.

''அப்பா என்ன கண் கொள்ளா காட்சியிது?''

''ஆங்காங்கே மாமியாரும், மருமகளும் குடுமிப்பிடி சண்டை போட்டுக்கிட்டு இருக்காங்க. ஆனா நம்ம வீட்லே ஒத்துமை ரொம்பவே நெகிழுதே?''

''நீயென்னா கண் வைக்கிறே?'' காபி கோப்பையோடு வெளியே வந்த நித்யா ப்ளு கலர் நைட்டியில் இருந்தாள்.

''அண்ணன் சொல்றதிலே தப்பேயில்லை நித்தி. நானும் எத்தனையோ பேரைப் பார்த்திட்டேன். நம்ம வீடு மாதிரி ஒத்துமையான மாமியார், மருமகள் யாருமே இல்லை. திருவாளர், திருமதி மாதிரி, மாமியார் மருமகள் பொருத்தம் வைத்தால் அம்மாவிற்கும் அண்ணிக்கும் தான் முதல்பரிசு!''

''ஆஹா... இன்டல் போதுமே...!''

''அதுசரி அண்ணி இன்னைக்கு என்ன டிபன்?''

''தோசை, வடை, காரசட்னி''

''வாவ்... கேட்கும்போதே எச்சில் ஊறுதே?''

''அண்ணி எனக்கு இன்னைக்கு வளையல் பின்னலை போட்டு விடுறீங்களா? எங்க காலேஜில சின்ன பார்ட்டி இருக்கு!''

''நளினி தலையசைக்க, உன் காலேஜில படிப்பைதவிர மத்த எல்லாம் நடக்குது போல!'' தரணி நித்யாவைச் சீண்ட,

''பாருங்க அண்ணி தரணியை? நானொன்றும் உன்னை மாதிரி பிகாம் படிச்சிட்டு ஒரே ஆபீஸ் சீட்டை தேய்க்கப் போறவள் இல்லையாக்கும். நான் பைன் ஆர்ட் ஸ்டுடன்ட் எல்லாவற்றிலும் ரசனையிருக்கும்!''

''என்ன ரசனையோ படிப்பில் கோட்டை விட்டுடாதே!''

''ஆஹா அட்வைசுக்கு நன்றி! இவர்கள் வாயடித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே நளினி டேபிளின் மேல், உணவு

வகைகளைக் கொண்டு வந்து அடுக்கினாள்.

"என்ன நித்யா நீ! பாவம் அண்ணியே எல்லா வேலைகளையும் தனியா செய்யுறா? நீ...

"ஏதாவது ஹெல்ப் பண்ணலாம் இல்லையா?" தேவி மகளைக் கடிந்து கொள்ள, நாத்தனாரின் உதவிக்கு வந்தாள் நளினி.

"அத்தே! நித்தி இன்னும் சின்ன பொண்ணுதானே! என்னை மாதிரி வரும் போது சுதாரிப்பா. இப்போ லைப்பை என்ஜாய் பண்ணட்டுமே!" சொன்ன அண்ணியை கட்டிக் கொண்டாள் நித்யா.

"நீ இவளுக்கு ரொம்பவும் செல்லம் கொடுக்கிறே?"

"பேசியபடியே பரிமாறினார்கள். தேவி, கணேசன், தம்பதிகளுக்கு இரண்டு மகன்களும், ஒரு மகளும் உண்டு. ரிடையர்டு ஸ்கூல் டீச்சராக கணேசன் தன் குடும்பத்தினருக்கு சொத்து சேர்த்து வைத்து இருக்கிறாரோ இல்லையோ, நல்ல பண்புகளோடு வளர்த்து இருக்கிறார்.

அசோக் மூத்த மகன் அவனுக்குத் திருமணமாகி ஐந்து வருடங்கள் ஆகிறது. மருமகள் நளினி மகளாய் மாறி வந்ததில் அவளுக்கு ஏக சந்தோஷம்.

அவர்கள் அன்பிற்கு ஆதாரமாய் அஜய். துறுதுறுவென்ற அவன் கண்களும், பேச்சும் யாரையும் கவர்ந்து விடும். தற்சமயம் கணேசனின் பொழுது போக்கு அஜய்தான். அவன் செய்யும் குறும்புத் தனங்களில் மயங்குவதுதான் அவரின் பகுதிநேரவேலை.

இரண்டாவது மகன் தரணி கார்மெண்ட்ஸ் கம்பெனி ஒன்றில் மேனேஜராய் பணிபுரிபவன். குடும்பம் என்றால் உயிர் அவனிற்கு. தன் அன்பு முழுவதுமே, குடும்பத்திற்கு தான் அண்ணியைப் போல, தனக்கு ஒரு இணையைத் தேட வேண்டும் என்ற இயல்புடனே கனவுகள் காண்பவன்.

நித்யா கடைக்குட்டி, இறுதியாண்டு பள்ளிப் படிப்பை

முடித்து விட்டு கல்லூரியில் முதலாம் ஆண்டு படிப்பவள். சிட்டுக் குருவியென சுற்றித்திரியும் அவர்களின் செல்லக் குழந்தை. ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து அன்பிலும் பண்பிலும் வாழும் குடும்பம் அவர்களுடையது. வீட்டுக்கு மருமகள் வந்துவிட்டால் குடும்பத்தைக் குலைத்து விடுவாள் என்ற கேள்விகளுக்கு எல்லாம் பெரிதாய் ஆச்சரியக் குறியிட்டவள் நளினி. ஒருமுறை கூட முகம் கணங்கியதே இல்லை. சொல்லப்போனால் அவள் வந்த பிறகுதான் அந்தக் குடும்பத்திற்கே சந்தோஷம் ஒட்டுமொத்தமாய் பூத்தது எனலாம்.

தலைவர் பொறுமையில் கழுதை...
குணத்துல பசு.... நன்றியுணர்வுல
நாய் மாதிரி...

"அப்படின்னா அவர் மொத்தத்துல
மனுஷனேயில்லைன்னு
சொல்றீங்களா?"

- வெ.ராம்குமார்,வேலூர்

தேவிக்கும் தன் குடும்பம் இதேபோல் என்றும் சிதறாமல் ஒற்றுமையுடன் வாழ வேண்டும் என்ற நினைப்பு வேறாய் ஊன்றிப் போனதால் தேவி அதற்கு எந்த பாதிப்பும் வராதிருக்க மிகவும் முனைப்போடு இருந்தாள். கடவுளின் அனுக்கிரகமும் தன் குடும்பத்தினருக்கு என்றும் இருக்குமென நம்பினாள். அதுகூடிய விரைவில் கலையப் போவதை பாவம் அவள் அறிந்திருக்கவில்லை.

தரணி சூடான நெய், தோசையை வைத்து விட்டு சட்னியால் அதைக் குளிப்பாட்டினான். அவன் வாய்க்கு கொண்டு போன நேரம், "ஏன் தரணி நேற்று பீச்சிலே யாரே ஒரு ஆண்டியைப் பார்த்ததா அஜய் சொன்னானே?"

''அது தெரிஞ்சவங்க அண்ணி!''

''எத்தனை நாளா? ரொம்பவும் அழகாமே.... தரணி ஏதாவது வலையிலே விழுந்திட்டியா?''

''போங்கண்ணி என் கூட படிச்ச பொண்ணு திடீர்னு பார்த்ததாலே பேசினேன்...!''

''என்னவோ சொல்றே... நம்பிவிட்டேன்... அப்படி எதுவாயிருந்தாலும் என்கிட்ட மட்டும் சொல்லிரு!''

''கண்டிப்பா...!'' குறுகுறுத்தக் கண்களுடன் அவன் கேட்க, அஜய்யை இழுத்துக் கொண்டு ஓடினான் தரணி.

'பேப்பரஸ்' என்ற தாவரத்தின் மூலமாக எகிப்தியர்கள் காகிதங்களை தயாரித்ததால்தான் அதற்கு பேப்பர் என்று பெயர் வந்தது.
- கவிதா சிவமணி, ஈரோடு.

3

காவ்யா கார்மெண்ட்ஸ் சுற்றிலும் குரோட்டன்ஸ்களை அரணாய் கொண்டு, நடுவில் பூத்திருந்தது. கண்ணாடித் தடுப்புகளைத் தாண்டி லாப்டில் கால்பதித்து இரண்டாவது தளத்தை அடைந்தாள் சாருமதி.

லிப்டில் இருந்து வெளியேறி ரிஷப்சனை அடைந்தவள் அந்த சுடிதார் பெண்ணிடம், ''மேடம் எம்.டி.யைப் பார்க்கணும்!'' என்றாள்.

''நீங்க யாருன்னு சொல்லுங்க?'' என்ன விஷயமா மேடமைப் பார்க்கணும். எனும் மிருதுவான ஆங்கிலக் கேள்விக்குறி?''

''நான் ஆடிட்டர் ஆபீசில் இருந்து வர்றேன்....''

''ஓ... யூ... ஆர்... மிஸ் சாருமதி...!''

''எஸ்... மைசெல்ப்...''

''மேடம் உங்களுக்காக வெயிட் பண்ணிக்கிட்டு இருக்காங்க... நேரா போய் லெப்ட்ல திரும்புங்க... 4வது கேபின்.''

''தேங்க்யூ!'' சிறிய தலையசைப்போடு புன்னகையும் சேர விடைபெற்ற சாருமதி பார்வையைச் சுழற்றினாள். பெண்கள், ஆண்கள் என இருவேறு பிரிவினர் தத்தம் வேலையில் ஈடுபட்டு இருந்தனர். மிஷின்களின் இரைச்சலைத் தாண்டி நடந்தபோது, சர்ட், மிடியின் மாடல்ஸ் எல்லாம் கட்டிங் பேப்பராகவும், மெட்டிரியலாகவும் மாட்டப்பட்டு இருந்தது.

காவ்யா எனும் பிளாட்டின எழுத்துக்களை நெஞ்சில் சுமந்திருந்த கதவை நாசூக்காக மூன்று விரல்களால் தட்டி, ''மே ஐ கமின் மேம்'' என்றாள்.

''யெஸ், இனிமையும், கம்பீரமும் கலந்து ஒலித்தது. அக்குரல், வெல்கம் மிஸ்... சாருமதி... ஐ ஆம் வெயிட்டிங்... பார்... யூ... ப்ளீஸ்... சிட்டவுன்...'' சேரை காண்பித்தாள்.

''ஐ ம் சாரி மேடம்''

''நோ... நோ... யூ... ஆர்... நாட் கெட்டிங் லேட்''

''தேங்யூ தன்'' உடலை அந்த இருக்கையில் சரிந்தபடியே கூறினாள் சாருமதி.

காவ்யா பச்சையும் மெரூனும் கலந்த காட்டனில் இருந்தாள். அவள் கம்பீரம் பரவசப்படுத்தியது.

''உங்க வேலையைப் பற்றி உங்க எம்.டி. சொல்லியிருப்பாங்கன்னு நினைக்கிறேன். ஆர் யூ இன்ட்ரஸ்ட் இன் திஸ் ஜாப்....''

''இட்ஸ் மை டியூட்டி மேடம்!''

''நோ... நோ... எதையும் கடமைக்காக செய்யறதை விட மனமுவந்து ஐ மீன் ரியல் சேட்டிஸ்பைடா செய்யணுமின்னு நினைக்கிறவ நான்''

''ஐ நோ யுவர் அட்டென்ஷன் மேம் இன்பேட்... உங்ககிட்ட ஒரு ஷார்ட் பீரியட் வொர்க் பண்றதை நான் ரொம்பவே பெருமையா நினைக்கிறேன்!'' காவ்யா புருவம் உயர்த்திப் பார்த்தாள்.

''இரண்டு வருஷத்திற்கு முன்பு ஆர்ட்ஸ் காலேஜ் கல்ச்சுரலில் கெஸ்ட்டா வந்திருக்கீங்களே... அப்பவே நான் உங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்..''

''ஓ...''

''உங்க பெண்ணுரிமை பத்தின பேச்சும் வாழ்க்கையில் நீங்க எடுத்த ரிஸ்கையும் கேட்டுட்டு நான் உங்களை என்னோட ரோல் மாடலா நினைச்சேன். அப்பேர்ப்பட்ட ஒருத்தருடைய கன்சனில் பணிபுரிவதை பெருமையா நினைக்கிறேன் மேடம்!''

''நன்றி சாருமதி! டென்ஷன் நிறைந்தது நம்ம லைப். பெண்கள் நினைத்தால் சோதனையையும், சாதனையா மாற்றிடலாம். சாருமதி எல்லா பெண்களுக்குமே தன்னம்பிக்கையும், தனித்திறமையும் உண்டு. ஆனால், அது வெளிப்படுவது சில பேரிடம்தான். அந்த வகையில் பெண்கள் இப்போது எவ்வளவோ முன்னேறி விட்டார்கள். வெல் மிஸ் சாருமதி. எங்க கம்பெனி மேனேஜர் மிஸ்டர் தரணிதான் சாப்ட்வேர் புரோகிராம் பண்றார்''.

''அவர் உங்களை கைட் பண்ணுவார். நான் இன்பார்ம் பண்ணிட்டேன். நீங்க போய்ப் பார்க்கலாம்... ஆல் தி பெஸ்ட்!'' என்று கை குலுக்கினாள்.

மீண்டும் ஒரு நன்றியை உரைத்து விட்டு விலகிய சாருமதி காவ்யாவின் கம்பீரமான தோற்றத்தினையும், பழகும் இனிமையையும் எண்ணி வியந்தபடியே நடந்தாள்.

திருமணமான புதிதில் பல பெண்களைப் போல தித்திக்கும் கனவுகளோடு இருந்த காவ்யா கல்யாண வாழ்வில் திருப்தி அடையாமல் கடைசியாய் மண விலக்கும் பெற்று பெரும் ரணத்தோடுதான் வெளியே வந்தாள். அந்தக் கசப்பை போக்க தொழிலில் காலூன்றினாள். அதை உணர்வு பூர்வமாய் மேடையில் கூறியபோதே சாருமதி திகைத்தாள்.

காவ்யாவின் மீது தன்னையும் அறியாமல் ஒரு மதிப்பு உருவானது அந்நேரமே! அத்தனை துயரங்களிலும் மனம் தளராமல் விடா முயற்சியுடன் நடந்து கொண்ட காவ்யாவை தன் மானசீக குருவாகவே பாவித்துக் கொண்டாள். அத்தனை அற்புதமான பெண்ணின் கீழ்தான் பணிபுரியும் பொறுப்பை மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டாள்.

மூன்றாவது கேபினுள் தான் அடையப் போகும் அதிர்வை அப்போது அவள் உணரவில்லை. ஆனால், அறிந்த போது இன்பமாய் இருந்த நினைவு திகைப்பைத் தந்தது. மனம் குதிரையைப் போன்றது. எண்ணங்களுக்கு கடிவாளம் போடாமல் போனால் கட்டவிழ்ந்து தறிகெட்டு ஓடும்.

உயர்ந்த உள்ளம்

பழம் பெரும் பெண் எழுத்தாளர் ஆர்.சூடாமணி திருமணமாகாமல், வெளித் தொடர்பும் இல்லாமல், தனிமையை எழுத்துலகுக்கு அர்ப்பணித்தவர். இவர் இறக்கும் முன்பு எழுதிய உயிலில், தனக்கு சொந்தமான ரூ5 கோடி பெறுமானமுள்ள சொத்துக்களை தர்ம காரியத்திற்காக எழுதி வைத்திருக்கிறார். அதன்படி ராமகிருஷ்ணா மிஷன் மாணவர் இல்லம், ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் தர்ம வைத்திய சாலை, அடையாறு வாலண்டரி ஹெல்த் சர்வீசஸ் ஆகியவற்றுக்கு தலா ரூ.1.5 கோடி வீதம் வழங்கப்பட்டது.

– யாழினி பர்வதம், சென்னை -78.

அப்படித்தான் சாருமதியின் மனமும், எண்ணச் சிறகுகளை விரித்துக் கொண்டு பறவையாய் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டு இருந்தது.

அன்றைய தினம் காலையில் நடந்த சம்பவம் மனதில் நிழலாட மொட்டை மாடி நிலவொளியில் உடலை நனைத்தபடியே அசை போட்டாள்.

காவ்யாவின் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தவள் மூன்றாவது கேபின் அறையைத் திறந்து அனுமதி கேட்டு உள்ளே நுழைந்தாள். அங்கு நின்ற வாலிபனைக் கண்டதும், விழிகள் ஆச்சரிய வீட்டிற்குள் குடிபுகுந்தன.

அன்று கடற்கரையில் சந்தித்த அதே வாலிபன். எதிர்பாராத சந்திப்பினால் அவனுமே திகைத்துதான் போய் இருந்தான். ஆனாலும், உடனேயே சுதாரித்து ''ஐ... எம்... தரணி... மேனேஜர் ஆப் காவ்யா கார்மெண்ட்ஸ்'' என்று புன்னகையுடன் கையை நீட்டவும்...

இத்தனை நேரம் அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை எண்ணி முகம் சிந்தவளாய் ஐ...எம்... சாருமதி'' என்று கரம் குவித்தாள்.

''மேடம் நீங்க வர்றதா இப்பதான் இன்பார்ம் பண்ணினாங்க... எனிவே வெல்கம் மிஸ்... உட்காருங்க'' அவன் நேரடியாக விஷயத்திற்கு வந்தான். அதன் பிறகும் அவளை முன்பே சந்தித்து துடுக்காய் பேசியதை சற்றும் நினைவு கூர்ந்தானில்லை. புதியதாய் பார்த்த நபரிடம் பேசுவதைப் போல் பேசினான்.

நான் இங்கே ஜாயின் பண்ணி ஒரு வருடம்தான் ஆகிறது. நான் புரோகிராம் பீட் பண்ணிட்டேன். இன்வாய்ஸ்... வவுச்சர்... பேமண்ட்ஸ், டிசைன்ஸ், லெட்டர்ஸ் எல்லாமே கம்ப்யூட்டரைஸ்டு பண்ணனும். உங்களுக்கு கம்ப்யூட்டரில் நல்ல திறமையிருந்தால் எனக்கொரு தலைவலி விட்டது!''

''இதுதான் உங்க சீட்... பர்ஸ்ட் இயர் தகவல் இருக்கு... அதை காப்பி பண்ணிடுங்க!''

''ஏதாவது ஹெல்ப் வேணும்னா கேளுங்க, பேசிவிட்டு ஆல்...தி... பெஸ்ட்!'' என்பதோடு பேச்சை முடித்துக் கொண்டான். அதன்பிறகு இரண்டொரு முறை பார்த்து சிரித்ததோடு சரி... இவளும் மற்றவற்றை ஒதுக்கி விட்டு வேலையை கவனித்தாள்.

''மிஸ் சாருமதி... நீங்க மதிய உணவு கொண்டு வந்திருக்கீங்களா? இல்லை கேண்டீனில் இருந்து கொண்டுவரச் சொல்லட்டுமா?''

''இல்லை சார் கொண்டு வந்து இருக்கேன்!''

''அப்போ கொஞ்சம் சாப்பிட்ட பிறகு வேலையை கவனிப்போம் என்றான். அதன் பிறகுதான் வியப்பு அவளை மேலும் ஆட்கொண்டது. அவன் தன்னுடைய கேரியருடன் அவள் முன் அமர்ந்து கொண்டான்.

''என்ன சாப்பாடு சாருமதி... சாம்பார் மூக்கை துளைக்கிறது!'' அவள் அனுமதி இல்லாமலே ஒரு கவளம் சோற்றை ஸ்பூனில் எடுத்து உண்டான்.

கூடவே வெண்டை பொரியலையும் ருசி பார்த்தான்... வெகு அற்புதம்... ''நீங்க தான் வீட்டில் சமையலா?''

''இல்லை எங்கம்மா...!''

''வெகு அற்புதம்!''

''அப்படியே தன் காரியரில் இருந்த காரக் குழம்பையும் கேரட் பொரியலையும் அவளுக்கு எடுத்து பாக்ஸின் மூடியில் வைத்தான்.

''இல்லை பரவாயில்லை!''

''சாப்பாட்டை ஷேர் பண்றது தப்பில்லையே!'' தவிரவும், ''எங்கண்ணி பிரமாதமாய் சமைப்பாங்க!'' அவள் ஏதும் பேசவில்லை. அமைதியாய் சாப்பிட்டாள்.

''மிஸ் சாருமதி...''

'' அவன் அழைப்பிற்கு நிமிர்ந்தவளின் முகம் நோக்கி, சாப்பாடு நல்லாயிருக்கா? அவள் எதையோ மென்று முழுங்குவது நன்றாகவே புரிந்தது...

''ம்...!'' என்ற ஒற்றைச் சொல்லை மட்டும் பதிலாய் உரைத்தாள்.

நன்றியுள்ள மனிதனின் இதயத்தில் இறைவன் குடியிருக்கிறார்,
– டி.ஜோதிபாய், காஞ்சிபுரம்.

உணவிற்கு பிறகும் வேலை தொடர்ந்தது. இருவருக்கும் பேசக் கூட நேரமின்றி வேலை தொடர்ந்தது. கணிப்பொறியில் சாருமதியின் கைவிரல்கள் விளையாடும் போது, கூடவே வளையல் ஒலியை ரசித்தபடியே இருந்தான் தரணி.

''மூன்று வருடக் கணக்குகளை கம்யூட்டரில் ஸ்டோர் செய்வது அத்தனை சுலபமான காரியம் அல்ல. தொழிலில் தரணி காட்டும் சிரத்தையும் அக்கறையும் சந்தோஷங்களைத் தீர்க்கும் விதமும் தன்னையும் அறியாமல் அவன் மீது மரியாதையை ஏற்படுத்தியது சாருமதிக்கு... நேரம் ஐந்தரையைக் காட்ட விரல்களுக்கு சொடுக்கு போட்டு நிமிர்ந்தான். ஓ.கே., சாருமதி மீதியை நாளைக்குப் பார்த்துக்கலாம்... விண்டோஸ் விட்டு வெளியே வந்திடுங்க... ஷட்டவுன் பண்ண வேண்டாம்... நாளை சந்திக்கலாம் என்றான் புன்னகையுடன்...

அவள் தன் கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினாள். கடற்கரையில் சந்தித்தபோது இருந்த குறும்புத்தனம் முற்றிலும் தரணியிடம் காணாமல் போயிருந்தது, வியப்பை தந்தது. ஏமாற்றமே அவள் முகத்தில் பல சிந்தனை கோடுகளை ஏற்படுத்த, அதை கலைக்கும் விதமாய் தரணி பேசினான், ''சாருமதி நாளைக்கு ஆபீஸ் வருவீங்களா?''

''ஏன்?'' என்றாள் புருவம் நோக்கிச் சரிந்த கூந்தலை விலக்கியபடியே...

''அன்னைக்கு பீச்சிலே ஏதோ விளையாட்டா பேசினேன். நீங்களும் கோபப்பட்டுட்டீங்க... இன்று காலையில் என்னைப் பார்த்ததும் உங்க முகத்தில் ஏற்பட்ட உணர்ச்சியை நான் பார்த்தேன். நான் ஏதாவது தவறாக பேசியிருந்தால என்னை மன்னித்து விடுங்கள் ப்ளீஸ்!''

''சாரி சார் அன்னைக்கு என்னோட மனநிலை சரியில்லை... அதான் நான் டென்ஷனாகிட்டேன்!''

''சார் வேண்டாம் தரணி போதும்!''

''ஓ.கே. தரணி''

''வெல்... இப்போ நீங்க சகஜமாயிட்டீங்க? இதையே அட்வாண்ட்டேஜா எடுத்துக்கிட்டு நான் ஒண்ணு சொல்லவா யூ ஆர் வெரி ஸ்மார்ட்'' என்றான்.

மறுபடியும் வெடுக்கென்ற பார்வையை வீசவும், ''அச்சச்சோ திரும்பவும் கோபமா?'' என்றான்.

''சார்...!''

''ப்ளீஸ் கால் மீ தரணி... ஏதோ தங்களின் திருவாயினால் என் பேர் வெளிவந்தால் அடியேன் திருப்தி அடைவேன்!'' அவன் கூறிய பாவனையில் சாருமதி சிரித்து விட்டாள்.

அப்போ இப்பத்தான் பெயருக்கு பொருத்தமாய்தான் முகம் மலர்ந்து இருக்கு... சரி நாளைக்கு சந்திப்போமா...''

புன்னகையுடன் கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறியவள் போகும் முன் அவனைப் பார்த்து ஒருமுறை

சிரித்து விட்டு போனாள். உலகம் ரொம்பவும் சிறியது மை டியர் என்று மனதினுள் சொல்லியபடி சிரித்தான்.

தரணிக்கு அன்று முழுமையும் வெகு சந்தோஷமாய் இருந்தது. அன்று சாருவை முதன் முதலாய் சந்தித்த போதே அவன் நெஞ்சுக் கூட்டிற்குள் சிறைபட்டு விட்டாள்.

முதற்பார்வையில் காதல் சாத்தியமா என்றெண்ணும் போது வேடிக்கையாய் சிரித்தபடியே இருந்திருக்கிறான் பலமுறை.

ஆனால் தன் வாழ்வில் அதுபோல் நடக்குமென்று அவன் கனவிலும் நினைத்தானில்லை. சாருமதியைப் போல் ஒரு பெண்ணைக் கண்டால் அது சாத்தியமெனவே பட்டது. அந்தளவிற்கு ஒரே பார்வையில் அவனைக் கவர்ந்து விட்டாள் அவள். இன்றைய தினம் அலுவலகத்திற்கு வருவாள் என எண்ணவும் இல்லையே! அவளின் கனிவான பேச்சும், வேலையில் காட்டும் கவனமும் அவள் மேல் தனி மதிப்பைத் தந்தன.

அழகான பறவைக் கூட்டிற்குள் நுழையும் புதுப் பறவையென அவளைக் கற்பனை செய்தான். ஆனால், அவள் புயல் என்று அறியும் தருணம் வரும் போது தரணியால் மூச்சு விடக் கூட சிரமம் ஆனது.

4

காலணிகளை வாசலில் காவலுக்கு நிறுத்தி விட்டு உள்ளே நுழைந்தவளின் காதில் பலப்பல குரல்கள் முட்டி மோதின.

''சரிம்மா... அழாதே இதெல்லாம் நடப்பது சகஜம்தானே... அம்மா... அப்பா... சொல்றமாதிரியே கேளு!'' கூடவே அம்மாவின் சமாதானப்படுத்தும் குரலும் சேர்ந்து அங்கு ஒரு புதிய சூழ்நிலை நிலவியது. பக்கத்து விட்டு ராதிகா அழுத கண்களும் வீங்கிய முகமுமாய் இருந்தாள். ஆங்காங்கே காயங்களோடு பார்க்கவே பாவமாய் இருந்தது.

ஐம்பது வயதிற்கு மேற்பட்ட தம்பதிகள் ராதிகாவின் பெற்றோராய் இருக்கும் என்றும் தோன்றியது.

''என்னம்மா நடந்தது?'' பேக்கை ஓரமாய் வைத்து விட்டு தாயிடம் கேட்டாள்.

''எல்லாம் வழக்கமா நடக்கிறது தான் சாரு. ராதிகாவோட புருஷனும், அவனோட அம்மாவும் சேர்ந்து இந்தப் பெண்ணோட சண்டை போட்டு அடிச்சு தெருவிலே தள்ளிட்டாங்க! சாரும்மா பார்க்க ரொம்ப பாவமாய் இருந்தது. அப்புறம் நான்தான் வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு வந்து மாத்துத்துணி கொடுத்து அவங்க அம்மாவுக்கு போன் பண்ணினேன்.''

''என்ன அநியாயம் இது... நீங்க அவங்கள ஏன் ரெண்டு வார்த்தை கேக்கலை?''

''இல்லேம்மா... இன்னைக்குப் போய் சண்டை போட்டுகிட்டு வந்திடலாம். ஆனா, நாளைக்கு என் பொண்ணு அந்த வீட்டிலே வாழணுமே... அதனாலதான்...!''

''நீங்க இப்படி பயந்துகிட்டே இருக்கிறதாலதான் பிள்ளையைப் பெத்தவங்க எல்லாம் தலையிலே கொம்பு முளைச்சவங்க மாதிரி நடந்துக்கிறாங்க!''

''சாரு நீ சும்மாயிரு இது அவங்க குடும்ப விஷயம்!''

''வீட்டுக்குள்ளே நடக்கிற வரைக்கும்தான் அது குடும்ப

ஆபரேஷன்ல நோயாளிகளை சாகடிக்கிறதுல கூட அந்த டாக்டர் புதுமையாகத்தான் செய்வாரு!"

"எப்படி?"

"ஆபரேஷனுக்கு முன்னாடியே கிட்னியை திருடிருவாரே!"

– வெ.ராம்குமார், வேலூர்.

விஷயம் வீதிக்கு வந்திட்டா? நீ வா ராதிகா நான் கேட்கறேன் உன்னை ஏன் அடிச்சாங்கன்னு?''

''அம்மா உன் கோபமும், ஆத்திரமும் நியாயமானதுதான். ஆனா, கல்யாணமான ஒரு பெண் நிரந்தரமா தாய் வீட்டிலேயே தங்கிட்டா... அதனால ஏற்படற விளைவுகள் சாதாரணமானவை இல்லைம்மா... இதெல்லாம் புரிஞ்சுக்க... உனக்கு வயசு பத்தாது...!''

ராதிகாவின் தந்தை பேச்சு இவளை இன்னமும் எரிச்சலூட்டியது.

''அப்படியென்ன பிரச்சனைங்க வரும்''

''அம்மா எனக்கு இவளையும் சேர்த்து மூணு பொண்ணுங்க, இப்போ இவ வாழாம வந்திட்டா மற்ற பெணகளோட நிலைமை, இன்னும் இரண்டு வருஷத்திலே நான் ரிடையர் ஆகிடுவேன். அதுக்குள்ளே எல்லாம் நடக்கணும். இப்போ இவளுக்கு டைவர்ஸ் வாங்கறேன்னு வை. நாளைக்கு இன்னொரு வாழ்வு நல்லபடியா அமையும்ன்னு என்ன உத்தரவாதம்? அவளுடைய உறவா நானும் எவ்வளவோ நாள் இருக்க முடியும்''

''நல்ல தகப்பனா நீங்க பேசலை சார்... உங்க சந்தோஷத்துக்காக பிள்ளைகளை பெத்துக்கறீங்க? விருப்பத்தை அவங்க மேலே திணிக்கறீங்க... படிப்பில் இருந்து கல்யாணம் வரை எல்லாமே நீங்க! கடமை முடிஞ்சா போதுங்கிறதை விட நல்லவனா தேர்வு பண்ணியிருக்கலாமே!''

''எந்த பெத்தவங்களும் பிள்ளை கெட்டு போகணும்னு

நினைக்க மாட்டாங்க?''

'' இப்படி பேசியே பெண்களை அடிமை ஆக்கிடறீங்க?'' இத்தனை அக்கறை உள்ளவர் அவ எங்கே பாரமாகிடப் போறோளான்னு தானே கூட்டிட்டுப் போக மறுக்குறீங்க?''

''தட்டிக்கேட்டா பொண்ணை வீட்டுக்கு அனுப்பிடுவான். வைச்சு சோறு போட முடியாதா? கல்யாணமான பிறகு பொண்ணு வீட்டுக்கு வர்றதையே? சகுணத்தடையா சஞ் சலமாத்தானே நினைக்கறீங்க! வயசுல பெரியவர் நீங்களே யோசிங்க!''

''முதல்முறை அடிச்சப்பவே கண்டிச்சு வைச்சிருந்தா இன்னைக்கு ரோடு வரைக்கும் கொண்டு வந்திருப்பானா? இப்பவும் விட்டா வேற அசம்பாவிதம் நடந்திட்டா... நீ சொல்லு ராதிகா வயசுப் பொண்ணு இத்தனை அசிங்கத்துக்குப் பிறகு எப்படி நடப்பே மனசுவந்து அவனோடு வாழ முடியுமா?''

நீ படிச்ச பொண்ணு உன் புருஷன் இல்லாம உன்னால சுயமா வாழவே முடியாதா?

''சுயமரியாதையை விட்டு விட்டு அடிஉதை தாங்கிக்கிட்டு வாழ வேண்டுமா?''

''ராதிகா கண்களைத் துடைத்தாள்... நீ சொல்றது நிஜம் என் மனசாட்சியே வாதாடறது போல இருக்கு. ஆனா, பெண்ஜென்மம் வாழ பிறக்கலையே சாரு! அப்பா சொல்ற மாதிரி நாலையும் யோசிச்சா தலைவிதியேன்னு அடங்கிப் போயிடலாம். அதுல சுயமரியாதைக்கு எல்லாம் இடமில்லை.

''இளையவளுக்கு எரிச்சலாய் வந்தது!''

என்ன பெண் இவள். கொஞ்சம் கூட சூடு சுரணை இல்லாமல், மாட்டை அடிக்கிறா மாதிரி அடிச்சிருக்கான். அப்போகூட, இந்த மாதிரி பெண்கள் இப்படி இருப்பதால்தான் ஆண்களுக்கு கொழுப்பு ஏறிக்கிட்டே போகுது. அதற்குமேல் அங்கு நிற்கப் பிடிக்காமல் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

''அம்மா சமாதானப்படுத்துவதும், அவர்கள் விடைபெறும்

ஒலியும் கேட்டது.

''சாரும்மா...!'' தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு இருந்தவளிடம், ''சாப்பிடாம வந்திட்டியே?'' சாயந்திரம் காபிகூட தரலை. வா சூடா மிளகு ரசம் இருக்கு சிப்ஸ் பொறிச்சிருக்கேன்!''

''வேண்டாம்மா எனக்கு பசியில்லை!''

''கலைவாணி ஆதரவாய் மகளின் தலையை வருடினாள். ''சாரும்மா புருஷன் - பொண்டாட்டி சண்டை எல்லாம் சின்னப் பிள்ளைங்க சண்டை மாதிரி பொழுது போனா போயிடும்!''

''ஏம்மா? தாலின்னு ஒரு கயிறைக் கட்டிட்டா அவன் இஷ்டப்படியெல்லாம் ஆடணுமா? இது எந்த ஊரு நியாயம்?''

''இல்லேடா... நாட்டு நடப்புன்னு ஒண்ணு இருக்குல்லே... இது காலங்காலமா நடக்குதே, நிர்வாணமான வாழ்ற ஊர்ல கோவணம் கட்டறவன் கூட முட்டாள்தான் விடு...!''

எனக்கு மனசே ஆறலைம்மா? கல்யாணமான நாள்ல இருந்து அவனுடைய தேவைகளை மட்டும மனசிலே வைச்சிக்கிட்டு வாழனுமா? இது எந்த வகையில் நியாயம்?''

''சாரு வாழ்க்கை எப்பவும் நேராகவே இருக்காது. நெளிவு, சுளிவு எதிலும் உண்டு!''

''அம்மா ஆயிரம்தான் சமாதானம் கூறினாலும், சாருவின் மனம் கேட்கவில்லை. இந்த உலகத்தின் இலக்குகள் அவை விதித்துள்ள சட்டங்கள் மீது வெறுப்பும் சேர்த்துக் கொள்ள நிச்சயம் இதை உடைத்தே தீர வேண்டும் என்ற வேகம் பிறந்தது.

நாட்கள் சிறகடித்துப் பறந்தன. பருவக் காற்று சில்லென்று முகத்தில் தோன்றி சாருவின் முடிக்கற்றைகளை கலைத்து சில்மிஷம் செய்து கொண்டு இருக்க, ஆப்பிள் ஜூசைப் பருகியபடியே நேரத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

''தரணி எங்கே போனீங்க... இவ்வளவு நேரமா'' ஏக்கப் பெருமூச்சுகள் அந்த இடத்தையே வெப்பத்தில் நனைத்தன.

சாருவிற்கு வியப்பாகத்தான் இருந்தது. கல்லூரியில் படிக்கும் போது காதல் எனும் பெயரைக் கேட்டாலே காததூரம் ஓடுபவள்.

அப்போதெல்லாம் எத்தனை பேர் அவளின் திருவிழி தரிசனத்திற்கு காத்திருந்தார்கள். யாரிடமும் மனதை பறி கொடுக்காமல் இருந்தவள் இன்று ஒரு வினாடிப் பார்வையிலேயே தரணியிடம் சிறைபட்டுப் போனதை அவளால் உணராமல் இருக்க முடியவில்லை. அலை அலையாய் புரளும் சுருள் கேசமும், சிவந்த இதழ்களும், கண்களில் விழியும் காதலும், கண்ணியமான பேச்சும், எந்த விஷயம் தரணியிடம் ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தியது.

''என்ன மேடம் தீவிர யோசனையா? நான் வந்தது கூடத் தெரியவில்லையா?'' இளமையாய் வந்து நின்ற தரணியிடம் பொய்க் கோபம் காட்டினாள்.

உன் வெற்றி
விண்ணை
முத்தமிட
வேண்டுமா?
உன் வியர்வை
துளிகள்
மண்ணை
முத்தமிட வேண்டும்!

- சங்கீத சரணவன்,
மயிலாதுறை.

''இங்கே பாருடா செல்லம்! இன்னைக்கு நான் லேட்டா வந்ததுக்குக் காரணம் என்னன்னு சொன்னா நீ வானத்துக்கும் பூமிக்கும் குதிப்பே?''

''அப்படி என்ன விஷயம் சொல்லப் போறீங்க?''

''நம்ம மேட்டரை எங்கண்ணிகிட்டே ஒப்பன் பண்ணிட்டேன். கூடிய சீக்கிரமே எங்க வீட்டுலே பர்மிஷன் கிடைச்சிடும்!''

''அப்படியா?''

''ஆமாம்... நீயும் சீக்கிரம் உங்க அம்மாகிட்டே பேசிடேன்!''

''நம்ம கல்யாணத்தைப் பற்றி நான் எத்தனை கனவுகளைக்

கண்டு இருக்கிறேன் தெரியுமா சாரு!''

''தரணி உங்களை முதன்முதலா பார்த்த அன்னைக்கே என் மனசிலே பதிஞ்சுட்டீங்க? அந்த இனிய நினைவுகளை உணர்ந்து இத்தனை சீக்கிரத்தில் கல்யாணம் பற்றி பேசணுமா?''

''தரணி வாய்விட்டு சிரித்தான். எனக்கு தெரிஞ்ச பெண்கள் கல்யாணத்திற்கு அவசரப்படுவாங்க... ஆனா... இங்கே எல்லாமே தலைகீழா நடக்குது...''

'' லைப்பை என்ஜாய் பண்ணத் தெரியணும் தரணி. என்னைப் பொறுத்தவரையில் கல்யாணங்கிறது ஒரு அடிமைச் சங்கிலி, காதலன் கணவனா மாறும் போது ஆண்கள் ரொம்பவே மாறிப் போயிடுறீங்களே?''

> **தன்னடக்கமே வலிமை**
> **நல்ல நினைப்பே ஆண்மை**
> **அமைதியே ஆற்றல்**
> **- ஹேமலதா, வெண்டையம்பேட்டை.**

''நீ சொல்ல வர்றது எனக்கு புரியலை சாரு?''

'' காதலுக்கு வேணுன்னா கண் இல்லாம போகலாம். ஆனா கல்யாணத்திற்கு? சின்னக் குறை கூட பூதாகரமாக தெரியும் அளவுக்கு எக்ஸ்ரே கண் இருக்கு. இப்போ பெரும்பாலான கல்யாண பந்தம் முறியக் காரணமே சுற்றியிருக்கிற உறவுகள்தான். அவர்களால தம்பதியரின் நெருக்கம் குறையுங்கிறது என் அபிப்ராயம்''

''தரணி மேற்கொண்டு ஏதோ பேச வரவும், பேரர் தடையாய் வர அவர்களின் சம்பாஷணைகள் அத்தோடு முடிந்தன.

இரவு சமையலை முடித்து கழுவி சுத்தம் செய்து வெளியே வந்தாள் நளினி. வீடு வெறிச்சென்று இருந்தன. அஜய் டியூசன் முடித்து விட்டு வருவான். மற்றவர்கள் வர ஒன்பது மணி ஆகிவிடும்.

அனைவரும் அலுவலகம் சென்றுவிட்டால் வீட்டில் அவளும் தேவியம்மாள் மட்டும்தான் அத்தையும் ஏதோ

ஜாதகம் பார்க்கப் போவதாய் சென்றுவிட, நளினி மட்டும் தனியாய்! டி.வி.யை ஆன் பண்ணிட, சீரியல்கள் ஓடின அதைப் பார்க்கும் பழக்கம் இல்லாததால் சேனலை மாற்றினாள்.

''வாசலில் அத்தை தலை தெரியவும் எழுந்து நிற்க, தேவியின் முகம் சுத்தமாய் வெளுத்துப் போய் இருந்தது. என்னத்தை முகமெல்லாம் ஒரு மாதிரியா இருக்கு. ஜோசியர் ஏதாவது?''

''வேலையெல்லாம் முடிஞ்சிட்டதா நளினி?''

''ம்...''

''அஜய் ட்யூசனில் இருந்து எட்டு மணிக்கு மேல்தான் வருவான்''

''ஆமா அத்தை!''

''நாம கோவிலுக்குப் போயிட்டு வரும்போது கூட்டிட்டு வரலாமா?''

''அத்தை ஏதோ முக்கியமாய் சொல்லப் போகிறாள் என்றெண்ணி இவளும் மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு கிளம்பினாள்''

''பிரகாரத்தை சுற்றிவிட்டு சற்று நேரம் அமர்ந்தார்கள். தேவியின் பார்வை எங்கேயோ வெறித்து இருந்தது.

''என்ன அத்தை ஏன் கவலையா இருக்கீங்க? ஜோசியர் வீட்டுக்கு போய் வந்ததில் இருந்து உங்க முகமே சரியில்லை'' பரிவாய் கேட்டவளிடம்,

''நேற்று ராத்திரி எனக்கு ஒரு கெட்ட கனவு வந்தது. அதிலிருந்து மனசே சரியில்லை, அதனால்தான் ஜோசியரைப் போய் பார்த்திட்டு வந்தேன். நான் பார்த்தபடியே நம்ம குடும்பத்திலே ஏதோ பிரச்சனை வரப்போகுதாம். அதனால, நம்ம குடும்பமே பிரிய வாய்ப்பிருக்குன்னு சொல்லிட்டாரு'' சொல்லும் போதே தேவியின் கண்களில் நீர்த் துளிர்த்தது.

''நளினி ஆதரவாய் அவரின் விரல்களைப் பற்றினாள். ஜோசியர் என்ன கடவுளா அவர் சொன்னதெல்லாம் உடனே

பலிக்கிறதுக்கு?''

''இல்லேம்மா! என்ன கஷ்டம் வந்தாலும், நம்ம குடும்பத்தோட ஒற்றுமை குலையக் கூடாதுன்னு நான் வேண்டாத கடவுள் இல்லை. அதே மாதிரி குத்து விளக்கா நீ வந்து சேர்ந்திட்டே! ஆனா, வேறென்ன பிரச்சனை வருமோ தெரியலையே?''

''கடவுள் கிருபையில் நமக்கு எந்தக் குறையும் வராது. அத்தை ஜோசியம் ஒரு நம்பிக்கை அவ்வளவுதான். அதையே நினைச்சு மனசு கவலைப்படக் கூடாது!''

''நம்ம குடும்பம் பிரியப் போகுறதுங்கிற நினைப்பையே என்னால தாங்கிக்க முடியலையே. அப்படி மட்டும் ஏதாவது நினைப்பை நிஜமாக்கினாள் நான் உயிரோடவே இருக்கமாட்டேன்''

''அத்தே ப்ளீஸ்! கடவுள் நமக்கு எந்தக் கஷ்டத்தையும் தரமாட்டார். நல்லதையே நினைப்போம். நல்லதே நடக்கும். நானே உங்ககிட்டே ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றி பேசணும்''

''என்னம்மா?''

''நம்ம தரணி! சாருமதின்னு ஒரு பொண்ணை விரும்பறானாம். ரொம்பவும் நல்ல பொண்ணாம். படிச்ச பொண்ணு. அப்பா இல்லே! அம்மா மட்டும்தான். ஓரளவு வசதியான குடும்பம். அக்காவை திருச்சியிலே உறவுக்குள்ளே தந்திருக்காங்களாம்!''

''ஓஹோ...!''

''பொண்ணு வசதியா இல்லாட்டியும் பரவாயில்லை. நல்லா குணமா இருந்தா

தேள்கடி, பூரான்கடி விஷம் இறங்க மூன்று வெற்றிலையுடன் பத்து உப்புக்கல்லை சேர்த்து சாப்பிடலாம்.

- கே.ராகவி,கோவிலூர்.

போதுமே! கோவில்ல வைச்சு நல்ல விஷயம் சொல்லி இருக்க... மாமாகிட்டேயும் கலந்து பேசி முடிவெடுப்போம். நேரமாகுது!'' அஜய் காத்துகிட்டு இருப்பான்... வா போகலாம்...!''

''அம்மா பசிக்குது சாப்பாடு தயாரா?''

''தரணி இப்படி வந்து உக்காரேன்!''

''உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்!''

''என்னப்பா?''

''ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் வந்திருக்கு. உனக்கு பொண்ணைப் பிடிச்சிருந்தா கல்யாணத்தைப் பற்றி பேசலாம்!''

''எனக்கு இப்போ என்னம்மா அவசரம்... நித்யாவுக்கு பண்ணிட்டு!''

''என்ன நளினி நீ சொன்னதைப் போல தரணிகிட்டே ஒண்ணும் வேகமா இல்லை. அப்போ இன்னும் இரண்டு வருஷம் போகட்டுமே! தரணி விழிக்க,

''அம்மா...''

''மகனின் காது மடல்களை திருகினாள். டேய் படவா! உங்கண்ணி எல்லா விஷயத்தையும் என்கிட்ட சொல்லிட்டா அமுக்கினி மாதிரி அமைதியா இருந்திட்டு, இத்தனை பெரிய வேலை செஞ்சிட்டியே:?''

''போங்கம்மா!''

''அய்யோ! அண்ணனுக்கு வெட்கத்த பாரேன்!''

''ஏய்?''

''சரிடா... நல்ல விஷயத்தை ரொம்பவும் தள்ளிப் போட வேண்டாம். அந்தப் பொண்ணு வீட்டுக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை வர்றோம்ன்னு தகவல் சொல்லிடு என்ன?''

''இதோ இப்பவே சொல்லிடறேன்''

''எப்படி?''

''போனில்தான்!''

''கழுதை இந்நேரம் போன் பண்ணினா அவ என்ன நினைப்பா?''

''நீங்க வேறம்மா இப்போல்லாம் அண்ணா மொபைலை கட்டிக்கிட்டுதான் தூங்குறான்!''

''இப்பவே தரணி முகத்திலே கல்யாணக் களை வந்திடுச்சு!''

''சம்சார சாகரத்தில் இணைய உன்னை அன்போடு அழைக்கிறோம்!'' அம்மாவும் அப்பாவும் ஏன்? ஒட்டுமொத்த குடும்பமே இன்பமாய் புதிய உறவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருந்தது. அந்த புன்னகைக்கு ஏற்படப் போகும் பங்கத்தை உணராமல்.

5

வீட்டிற்குள் நுழையும் போதே, சாருவிற்கு யோசனையாய் இருந்தது. தரணியுடனான இன்றைய சந்திப்பில் அவன் திருமணத்திற்கு சம்மதம் கூறியதோடு ஞாயிற்றுக்கிழமை பெண் பார்க்க வருவதாக வேறு கூறிட, அதை அம்மாவிடம் எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று யோசனையில் வந்தவளை, பக்கத்து வீட்டு ராதிகாவின் அழுகை கேட்டது....

''என்னம்மா ராதிகா வீட்ல மறுபடியும் பிரச்னையா?''

''வழக்கம் போல ராதிகாவுடைய புருஷனும், அவ மாமியாரும் சேர்ந்திட்டு ஒரே அடி.... பாவம்டீ அந்தப் பொண்ணு... இந்த கும்பல்கிட்டே மாட்டிக்கிட்டு ரொம்பவும் கஷ்டப்படறா!'' சூடான காபியை தந்தபடியே சொன்னாள் அம்மா.

''அம்மா... நான் உங்கக்கிட்டே ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும்?''

''என்னடி பீடிகையெல்லாம் பலமாயிருக்கு'' சாமி படத்தில்

விளக்கை ஏற்றியபடி கேட்டாள் அம்மா.

''அம்மா... நான் தரணின்னு ஒருத்தரை நேசிக்கிறேன். அவங்க வீட்லேயிருந்து வர்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை பெண் பார்க்க வர்றாங்களாம்!''

''என்னடியிது? ஏதோ சினிமாவுக்கு போயிட்டு வர்ற மாதிரி சொல்றே? யாராவது வந்து பெண் கேட்டா உடனே தந்திட முடியுமா? உன் கல்யாண விஷயத்திலே அக்கா, அத்தானை ஒரு வார்த்தை கேட்க வேண்டாமா?''

''அம்மா இப்போ உடனே ஒண்ணும் கல்யாணம் நிச்சயமாகிடப் போவதில்லை. அவங்க வந்து பார்த்திட்டுப் போவாங்க. உனக்கு பிடிச்சிருந்தா மேற்கொண்டு பேசு!'' அவள் முகம் அலம்ப சென்றுவிட்டாள்.

கலைவாணிக்கு என்ன பேசுவதென்றே தெரியவில்லை. படித்த பெண், புத்திசாலி அவளின் தேர்வு தவறாய் இருக்காது. பார்ப்போம்... என்று அவளும் அந்த ஞாயிற்றுக் கிழமைக்காக காத்திருந்தாள்.

அந்நாளும் வந்தது. கலைவாணி பரபரப்பாய் இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். சாரு அப்படியொன்றும் ஆர்வம் காண்பிக்கவில்லை. வழக்கம் போலவே இருந்தாள். வீட்டை ஒதுங்க வைத்து, டிபன் தயார் செய்து நிமிர்வதற்குள் அம்மாதான் துவண்டு போனாள்.

சாரு லைப்ரரிக்கு சென்றுவிட்டு தாமதமாகத்தான் வந்தாள்.
''என்ன சாரு இது?'' உன்னைப் பெண் பார்க்க வர்றாங்கன்னு சொன்னே, நான் வானத்துக்கும், பூமிக்கும் குதிக்கிறேன். நீ என்னடான்னா ரொம்ப இயல்பாக இருக்கியே''

''நான் எப்பவுமே என் நிலையில் இருந்து மாறவே மாட்டேன்!''

''இப்படி துக்கிரித்தனமா எதுவும் பேசாம இரு. சரி எத்தனை பேர் வருவாங்க?''

'' எனக்கு தெரியாது?''

''உனக்கு என்னதாண்டி தெரியும்... முறைக்காதே எட்டு பேருக்கு வர்றமாதிரி டிபன் தயார் பண்ணி இருக்கேன்!''

''நீ போய் குளிச்சிட்டு பட்டுப்புடவை கட்டிக்கோ. பூ வாங்கி வைச்சிருக்கேன். அதையும் வைச்சிக்கோ. அப்புறம் பக்கத்து வீட்டு பெரியம்மாவையும், மாடி வீட்டு பாட்டியையும் வரச் சொல்லி இருக்கேன்!''

''ஏம்மா? எதுக்கு இப்படி கூட்டம் கூட்டுறே?''

''அறிவுக் கெட்ட முண்டம் பேசாதே... சாரு வெளி மனுஷங்க வரும்போது, நமக்குன்னு நாலுபேர் இருக்க வேண்டாமா? உடனே வெண்மதியையும் கூப்பிட முடியாது, மசமசன்னு நிக்காம நீ போய் தயாராகி வழியைப் பாரு!''

அதற்கு மேல் ஏதும் பேசாமல் நகர்ந்தவள் ஆரஞ்சு நிற வேலைப்பாடுகள் கொண்டிருந்த சந்தன நிறப் பட்டுப்புடவையைக் கட்டிக் கொண்டு பின்னலிட்டு மல்லிகையை சூடிக் கொண்டாள். லேசான பவுடர் பூச்சு உறுத்தாத அளவிற்கு லிப்ஸ்டிக் எனக் கண்ணாடியில் பார்க்க திருப்தியாய் தோன்றியது.

தரணிக்கு தொடர்பு கொண்டாள்.

''ஏய் செல்லம் என்னடா?''

''என்ன தரணி அஞ்சு மணிக்கு வர்றேன்னு சொன்னே... இன்னும் வரலையே?''

''ஆஹா... என் காதல் தேவதையே!''

''அதற்குள் இத்தனை அவசரமா? நேற்று கல்யாணத்திற்கு இஷ்டமே இல்லாத மாதிரிப் பேசினே?''

''அம்மா என்னைப் படுத்தறாங்க... என்னாலேயும் இந்த காஸ்ட்யூமில் ரொம்ப நேரம் வெயிட் பண்ண முடியாது? நீ இன்னும் 15 நிமிடத்தில் வரலைன்னா, நான் புடவையைக் கழட்டிடுவேன்!''

''அய்யோ! எல்லார் முன்னாடியும் வேண்டாம்... கல்யாணம் ஆகட்டும் நாம் மட்டும் தனியாய்...!''

''இடியட்'' என்றாள்.

''பாவி... திட்டாதே போன வை''

வண்டி உங்க வீட்டுத் தெருமுனை தாண்டியாச்சு!''

தரணி லைனைக் கட்பண்ணி விட, சாருமதி பெருமூச்சு ஒன்றை வெளிப்படுத்தினாள்.

வந்தவர்களை வரவேற்று ஹாலில் அமர வைத்தனர்.
''வணக்கம், எல்லோரும் வாங்க... வாங்க... உட்காருங்கோ!''

''முன்னேற்பாடாய் விரிக்கப்பட்டு இருந்த கம்பளத்தில் தட்டுகளை வைத்தனர். சிறுவன் அஜய் துறுதுறுவென்று இருந்தான். தரணியின் தந்தை பேச ஆரம்பித்தார். ''வணக்கம்மா, நான் சாதாசிவம் தரணியுடைய அப்பா. இது என் முதற்பிள்ளை ரகு. அவன் மனைவி நளினி. பேரன் அஜய், என் மகள் நித்யா எங்க வீட்டு சி.எம். என் மனைவி தேவி என்று அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அம்மாவைக் கண்டதும், கலைவாணி சிறு நெற்றி சுருங்கலுக்குப் பின், நீங்க தேவியா? சிவதாணு மாமாவுடைய பொண்ணுதானே?''

''ஆமா நீங்க?''

''என்ன தேவி என்னை நினைவு இல்லை...

''நான் தான் கலைவாணி. நாம இரண்டு பேரும்

ரெட்டியார்பட்டி பள்ளியில் ஒண்ணாப் படிச்சோமே!'' இப்போது நினைவு கூறலில் தேவியின் முகமும் மலர்ந்தது.

கலை நீயா என்னம்மாயிது! அடையாளமே தெரியலையே? பார்த்து ரொம்ப காலமாகிட்டது!''

பெண்கள் இருவருமே கைகோர்த்து தங்கள் அன்பை பரிமாறிக் கொள்ள தரணியின் வயிற்றில் பாலை வார்த்தது போல் இருந்தது.

''உன் மகன்தான் தரணியா?''

''ஆமாம்... நாம பேசிகிட்டா மாதிரியே இப்போ சம்பந்தி ஆகப் போறோம். ஆச்சரியம். நாம நிறைய பேச வேண்டியிருக்கு!''

''தேவிம்மா பழைய தோழிங்க நீங்க பேசினா நேரம் போறதே தெரியாது. ஆனால், தரணி பாவம் இல்லையா?''

''போங்க உங்களுக்கு எப்பவுமே கிண்டல்தான்... உன் பொண்ணுதான் எனக்கு மருமகளா?''

''முதல்ல காபி, டிபன் சாப்பிடுங்க. நான் போய் சாருவைக் கூட்டிட்டு வந்திடறேன். கலைவாணி நகரவும்,

''இரு கலை, நம்ம வீடுன்னு ஆகிப் போச்சு முதல்ல உன் பொண்ணைக் கூப்பிடு!''

''காதல் என்கிறானே? வருபவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களோ?'' என்று பயம் கலந்த தவிப்பில் இருந்தாள். இப்போது அக்கவலை முற்றிலும் அகன்று விட ஆனந்தமாய் மகளைத் தழுவிக் கொண்டாள் கலைவாணி!

''என் செல்லமே என்னவோ ஏதோன்னு நினைச்சேன், ஆனா இத்தனை நல்ல இடமா நீ தேர்ந்தெடுப்பேன்னு நான் நினைக்கவே இல்லை!''

''என்னம்மா சொல்றே?''

''தேவி அதான் தரணியோட அம்மா என்னோட நெருங்கிய தோழி அதுமட்டுமில்லை. அந்தக் குடும்பம் மொத்தமுமே

ரொம்ப நல்லவங்க மாதிரி தெரியுது. நீ ரொம்ப கொடுத்து வைச்சவஉ சாரு!''

''அவ்வளவுதானே...!'' சர்வசாதாரணமாய் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தாள் மகள். ஆசை பொங்க தரணி அவள் மேல் விழிகளைத் திருப்பினான். அழகு சிலையென வந்து நின்ற அவளைக் கண்டதும் இமைக்கவும் மறந்தான் தரணி. அனைவரின் கண்களிலும் திருப்தி வழிந்தது.

''என்னம்மா படிச்சிருக்கே?''

''எம்.காம்.,!'' அருகில் வந்து நின்ற அஜய்யின் தோளைத் தட்டினாள்.

தரணி எல்லா விஷயமும் சொன்னான். ஒப்பனா சொல்லப் போனா இங்கே வர்ற வரைக்கும் பொண்ணு யாரோ? எப்படிப்பட்ட குடும்பமோன்னு பயமிருந்துகிட்டே இருந்தது. ஆனா கடைசியிலே மனசு நிறைஞ்சு போச்சும்மா... இப்போ நீ சொல்லு எங்களை உனக்கு பிடிச்சிருக்கான்னு!''

''ம்... ரொம்பவே! நீங்க இப்படி மனசிலே உள்ளதை வெளிப்படையா சொன்னதால நானும் அப்படியே பேசிடறேன்!''

''இனிமே என்னம்மா தயக்கம்... அதான் நாமெல்லாம் ஒண்ணுக்குள்ள ஒண்ணா ஆயிட்டோமே! உன் மனசில் இருப்பதை சொல்லும்மா... தரணியின் தந்தை அனுமதி தரவும், தரணியிடமும், கலைவாணியிடமும் மெல்லிய பயம் எழுந்தது.

''எனக்கு எல்லாரையும் பிடிச்சிருக்கு! ஆனா நான் இப்போ சொல்றதை நீங்க தவறா எடுத்துக்க கூடாது. சில விஷயங்களை முன்கூட்டியே பேசிட்டா தேவையில்லாத மனக்கசப்பு வராது. எனக்குன்னு சில கொள்கைகள் இருக்கு. எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் அதை விட்டுத்தர மாட்டேன்!''

''ஒரு பெண்ணுக்கும் ஆணிற்கும் எதுக்கு கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிறாங்க?''

''இரண்டு பேரும் சந்தோஷமா வாழறதுக்கு!''

''அந்த சந்தோஷத்திற்கு சில தடைகள் வந்தாலும்

அதை தள்ளி வைக்கிறது தப்பில்லையே! எனக்கு இந்தக் கல்யாணத்திற்கு முழு சம்மதம். ஆனா, கல்யாணத்திற்குப் பின் கூட்டுக் குடும்பமா வாழ எனக்கு விருப்பமே இல்லை. என்னோட கருத்து தனிக்குடித்தனம். அதுக்கு சம்மதமின்னா, இந்த கல்யாணத்தில் எந்த ஆட்சேபனையும் இல்லை!''

சாருமதி பேசி முடிக்கும் போது அங்கு பெருத்த அமைதி நிலவியது. யாருமே ஏதும் பேச முடியாத சூழ்நிலை!'' தேவிதான் முதலில் பேசினாள்.

''கல்யாணம் நடப்பது இருவருக்கும்தான்.... ஆனால், அதனால் இரண்டு குடும்பம், சமூகம், உறவுகள் எல்லாமே இணையுது.

சாதாரணமாக நாம் வெண்மையான மின்னலைத்தான் பார்த்திருப்போம். ஆனால். தென்னாப்பிரிக்காவில் சிகப்பு. மஞ்சள் நிற மின்னல்களும் மின்னுகின்றன.

ப.கோபிபச்சமுத்து, கிருஷ்ணகிரி.

''நீ ஒண்ணும் வித்தியாசமா எடுத்துக்காதே... தேவி அவ சின்னப்பொண்ணு, ஏதோ தெரியாம பேசுறா?''

''அம்மா நான் சரியாத்தான் பேசுறேன். நாட்டுல நாம எத்தனை விஷயங்களைப் பாக்குறோம். என் வாழ்க்கையிலே எந்த விதமான அசம்பாவிதமும் நிகழ்ந்திடக் கூடாதுன்னு நான் முடிவெடுக்கிறதுலே எந்தத் தவறும் இல்லையே?''

''கல்யாணத்துக்கு முன்னாடியே என் பிள்ளையை என்கிட்டேயிருந்து பிரிக்கணும்ன்னு நினைக்கிறேம்மா? இது நியாயமா?

''எனக்கு ஒரு விஷயம் புரியலைங்க? இருபது வருஷமா பெத்து வளர்த்த பெத்தவங்களை விட்டுட்டு கல்யாணம் பண்ணின ஒரே காரணத்திற்காக பெண்கள் வந்திடறோம். இது மட்டும் பெத்தவங்ககிட்டே இருந்து பிள்ளையைப் பிரிப்பது

இல்லையா?''

''காலங்காலமா நடந்து வர்ற விஷயம் தானே இது?''

''இருக்கலாம். வருங்காலமாவது மாறணும் இல்லையா? பெண்ணுக்குப் பெண்ணே எதிரியான எத்தனையோ விஷயங்கள் நம்ம காதுக்கு எட்டுதே! சின்ன சின்ன சந்தோஷம் கூட அடிபட்டு போகும். முட்டாள்தனமாய் காம்ப்ரமைஸ் பண்ணிட்டு என்னாலே மாற முடியாது!''

''ஹாலில் யாருமே பேசவில்லை. இதுதான் உன் முடிவா?'' முதலில் தரணிதான் வாய் திறந்தான்.

''ஆமாம்?''

''அப்போ எனக்கு இந்தக் கல்யாணம் தேவையில்லை?''

''தரணி ப்ளீஸ்! நான் உங்க குடும்பத்தை வெறுக்கலை. கல்யாணத்திற்குப் பிறகு தனியா இருப்பது நல்லதுன்னு பீல் பண்றேன்!''

''சாரி என் குடும்பத்தை விட எனக்கு எதுவுமே முக்கியம் இல்லை. நீ என் கூட வாழணுமின்னா என் வீட்டிற்கு வந்து என் மனிதர்கள் கூடதான் இருக்கணும். இதுக்கு சம்மதமின்னா சொல்லு மேற்கொண்டு பேசலாம்!''

''தம்பி...!''

''இல்லே ஆன்ட்டி நான் இவளை விரும்பினது உண்மை. ஆனா அது பேசறது நடைமுறைக்கு சாத்தியப்படுமா? என் முடிவை நான் தெளிவா சொல்லிட்டேன். இனி முடிவெடுக்க வேண்டியது அவள்தான்!'' தரணி வெளியே சென்றான். அவனைத் தொடர்ந்து, மற்றவர்களும் சென்றனர். கலைவாணியின் கையைப் பற்றிய தேவி மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் போய் விட்டாள்.

சாப்பிடச் செய்த பலகாரங்கள் அனைத்தும் மூடியபடியே இருந்தன. கிச்சனில் துணைக்கு வந்த அக்கம் பக்கத்தினர், ''சொல்றேன்னு தப்பா நினைக்காதே கலைவாணி, என்னதான் இருந்தாலும் உன் பொண்ணுக்கு இத்தனை

திமிர் ஆகாது!''

''ஆம்பிளை இருந்து வளர்ந்திருந்தா ஒழுங்கா இருக்கும்தானே... படிச்ச சம்பாதிக்கிறவ இல்லையா? அதனாலதான் இத்தனை எடுத்தெறிஞ்சுப் பேசுறா?''

கலைவாணி அதற்குப் பிறகு மகளிடம் எதுவும் பேசவில்லை. பூஜையறையே கதி என்று கிடந்தாள். ஆனால், சாருவோ எதுவுமே நடக்காதவள் போல சாதாரணமாக இருந்தாள். உடையெல்லாம் மாற்றிய பிறகு, ''அம்மா எனக்கு பசிக்குது சாப்பாடு எடுத்து வைக்கிறியா?''

''என்ன பொண்ணுடி நீ... நீயா ஒருத்தனை விரும்புறேன்னு சொன்னே... பொண்ணு பார்க்க வர்றாங்கன்னு தயார் பண்ணச் சொன்னே? எல்லாத்தையும் செய்திட்டு நீயே உன் தலையிலே மண்ணை வாரிப் போட்டுகிட்டியே?''

''அம்மா?''

''பேசாதடி! பொண்ணா பொறந்தா பொறுமை வேணும். அது இல்லாதவ பெண் ஜென்மமே இல்லை. உன் உணர்வுகளுக்கு அடுத்தவங்க எப்படி மதிப்பு தரணுமின்னு எதிர்பார்க்குரியோ அதே மாதிரி அடுத்தவங்க உணர்வுகளை நீயும் புரிஞ்சுக்குவேன்னு தப்பா நினைச்சிட்டேன். தேவி எத்தனை நல்லவ தெரியுமா? அவ வீட்டுல வாழ நீ கொடுத்து வைத்திருக்கணும்!''

''அம்மா ப்ளீஸ்! எத்தனையோ விஷயங்களைத் தாண்டியும் திருப்தின்னு ஒண்ணிருக்கு!''

எல்லாத்தையும் பூட்டிக்கிட்டு வாழ நான் ஒன்னும் சராசரி பொண்ணு இல்லை. என் வாழ்க்கையை எந்த தடங்கலும் இல்லாம திருப்தியா வாழணுமின்னு நான் முடிவு பண்ணிட்டேன். தரணி பற்றி எனக்கு நல்லாத் தெரியும். நீ கவலைப்படாம சாப்பாடு போடு!'' மகள் அத்துடன் பேச்சை முடித்துவிட கலைவாணியும் வேறு வழியின்றி அமைதியானாள். தாயின் உள்ளம் வருந்தியது.

6

நாட்கள் மவுனமாய் நர்த்தனமாடியபடி விரைந்தன. காலம் தம் கடமையை செவ்வனே செய்து கொண்டு இருந்தன. தரணியும் வழக்கம் போல் ஆபீஸ் சென்று வந்தான். ஆனால், வழக்கமான கலகலப்பு அவனிடம் காணாமல் போயிருந்தது. எல்லோர் முன்னிலையிலும் வலுக்கட்டாயமாக அவன் சிரித்தான்.

தனிமையில் வருந்தினான். இரண்டொரு முறை சாருமதி போன் செய்த போதும் அதை அட்டெண்ட் பண்ணாமல் இருந்து விட்டான். தேவிக்கு மட்டும் மகனின் இந்த மாற்றம் வெகுவாய் உரைத்தது!

பல பேரிடம் சிரிக்கவும் தனிமையில் மறுகவும், உறக்கமின்றி இரவுகளில் தவிப்பதையும் காணாமல் கண்டு கொண்டு இருக்கிறாள்.

மதிய நேரம்! அடுப்பில் குழம்பு கொதித்துக் கொண்டிருக்க விருப்பமே இல்லாமல் டி.வி.யைப் பார்த்துக் கொண்டே, காய்கறியை நறுக்கினாள். காலிங் பெல் ஒலித்தது.

கதவைத் திறந்ததும், தன் ஒன்று விட்ட சகோதரி ஜெயாவைக் கண்டதும் அன்போடு தழுவிக் கொண்டாள். ''வாங்கக்கா? எப்படி இருக்கிங்க? மஸ்கட்டில் இருந்து இந்தியாவுக்கு எப்போ திரும்பினீங்க?''

''இரண்டு நாள் ஆகுது. ரிசார்டில் தங்கி இருக்கோம்''

''என்னக்கா இது? உரிமையா நம்ம வீட்டுலே வந்து தங்காம ஓட்டல்ல ஏன் தங்கணும்? இல்லே தேவி நான் தமிழ் நாட்டுல உள்ள கோவில்களுக்கு போக வந்திருக்கேன். அதுதான், இன்னைக்கு நைட் காஞ்சிபுரம் போறேன்!''

''நளினி குளிர்ந்த நீரைக் கொண்டு வந்து தந்தவள். ''நல்லா இருக்கிங்களா அத்தே?'' என்றாள்.

''நீ எப்படி இருக்கேம்மா?''

''அக்கா, அத்தானும், ராகுலும் கூட வந்திருக்காங்களா?''

ஜெயாவின் கண்களில் கண்ணீர் திரண்டது.

ராகுல், ''இப்போ உயிரோட இல்லே தேவி!'' இருவரும் கனிசமாய் அதிர்ந்திருந்தார்கள்.

''என்னக்கா சொல்றீங்க? ராகுலுக்கு என்னாச்சு?''

''ராகுல் ஒரு பொண்ணை மனசார விரும்பினான். ஆனா, உங்க அத்தான் அதை ஒப்புக்கலை. அதனால அந்தப் பொண்ணு இறந்திட்டா... கொஞ்ச நாள் பித்து பிடிச்ச மாதிரி இருந்தவன் திமர்னு அவனும்... குலுங்கினார் அவன்... பெத்து வளர்த்தவங்களை மனசால நினைக்காம நேற்று வந்த காதலால தினம் தினம் என்னை நிரந்தரமா சாகடிச்சிட்டு போயிட்டான்''

''கவலைப்படாதீங்க அத்தை சில இளைஞர்கள் இன்பத்தை சுலபமா ஏத்துக்கிற அளவுக்கு, பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ள பயப்படுறாங்க...''

அதன்பிறகு ஜெயா பேசிய சில வார்த்தைகள் எதுவுமே தேவியம்மாளின் காதில் விழவே இல்லை. மனம் முழுக்க ரணமாய் இருந்தது. ராகுலைப் போலவே தரணியும் ஏதாவது தவறான முடிவிற்கு போய்விட்டால் அதற்காக உயிரோடு என் பிள்ளையை தாரை வார்க்கவா இத்தனை அருமை பெருமையாய் வளர்த்தேன். மனது இரு தரப்பிலும் வாதிட மிகவும் சோர்ந்தாள் தேவி.

நளினியுடைய கவலை தோய்ந்த முகத்தினைப் பார்த்து, ''நான் கோவிலுக்குப் போயிட்டு வருகிறேன்!'' என்று கிளம்பினார்.

அர்ச்சனையை முடித்து விட்டு கிளம்புகையில் கலைவாணியைப் பார்க்க நேரவும், என்ன பேசுவது என்று தெரியவில்லை. தேவிக்கு, அவளே வாய் திறந்தாள்.

''நானே உன்னைப் பார்க்க வரணுமின்னு நினைச்சிட்ட

இருந்தேன் தேவி. நல்லவேளையா கோயில்லே உன்னைப் பார்த்திட்டேன்!''

''ச்சீ! மன்னிப்பெல்லாம் எதற்கு?''

''மன்னிச்சுடுடி''

''இல்லே தேவி! சாருவுடைய நடத்தைக்கு நான்தானே மன்னிப்பு கேட்டாகனும். ஆனா, சாரு ரொம்பவும் நல்லவ தேவி. தைரியமும், தன்னம்பிக்கையோடு நேர்மை நிறைஞ்ச பொண்ணு. அவ பழகின இடம், சந்தித்த சமுதாயம் இது எல்லாமே அவளுக்குள்ளே சில மாறுதல்களை உருவாக்கிடுச்சு!''

''தனக்குத்தானே எதையோ தவறாக கற்பனை செய்துகிட்டு அவளுடைய இந்த செயலிற்குப் பின்னாடி புரிந்து கொள்ளாத தன்மைதான் இருக்கே தவிர, வேற எந்த கெட்ட எண்ணமும் இல்லை!''

தேவி ஏதும் பேசவில்லை...

''ஒரு நல்ல தோழிங்கிற முறையிலே நான் உன்கிட்டே ஒரு யாசகம் கேட்கலாமா?''

''என்ன கலையிது பெரிய பெரிய வார்த்தையெல்லாம் பேசிகிட்டு!''

''இல்லே தேவி நம்ம பிள்ளைகளோட வாழ்க்கை நல்லபடியா அமையணுமே? சாருவுடைய காதல் உண்மை. தரணியைத் தவிர வேறு யாரோடயும் கல்யாண பந்தத்தில் ஈடுபட போவதில்லைன்னு உறுதியா இருக்கா? அதனால எனக்காக நீ கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுத்தின்னா, இது ஒரு வகையில் உனக்கு சுயநலமாக கூடத் தோணும். ஆனா நீயே கைவிட்டுட்டா சாருவை என்னால கடைசி வரை மாற்ற முடியாமலே போயிடும்!''

''எனக்கு புரியல கலைவாணி?''

''தேவி உன் குடும்பத்திற்கு வந்துட்டா... அவ மாறுவான்னு எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும்

கரையும் என்பதைப் போல, கலைவாணியின் பேச்சை சிந்திக்க ஆரம்பித்தாள் தேவி!''

சில நாட்களாகவே தரணி இயல்பாய் இல்லை என்பதை அந்தத் தாயுள்ளம் சற்றே உணர்ந்துதான் இருந்தது. வெளியே சிரித்தாலும், உள்ளே வேதனையைச் சுமந்தபடி வளைய வருவதை பார்த்திருக்கிறாளே. என் பிள்ளையின் நலனிற்காக எத்தனையோ விட்டுக் கொடுத்தேன்.

இப்போது அவனையே... நெஞ்சம் வலித்தாலும் தரணியின் எதிர்காலம் பெரிதாய்பட்டது. அம்மனின் முன்பு போய் நின்றாள்.

''அம்மா உன் சந்நிதியில் நின்று முடிவு செய்திட்டேன். இது நல்லபடியா நடக்கணுமின்னு நீதாம்மா அருள் புரியணும். மனதார அம்மனை வேண்டிக் கொண்டு கலைவாணியிடம் திரும்பினாள். கலை இது உடனே எடுத்த முடிவு இல்லே. நான் உன்னை நம்புகிறேன்... ஏன்னா நாம் நல்லதே நடக்குமின்னு நம்புவோம்!''

''அப்படின்னா?''

''உன் பொண்ணுக்கும், தரணிக்கும் கூடிய விரைவில் கல்யாணம் நடக்கும். கவலைப்படாம இரு. நான் வீட்டுக்குப் போய் கலந்து பேசிட்டு சொல்றேன்!''

வீட்டிற்கு வந்து எல்லோரிடமும் தன் முடிவைச் சொன்னபோது தரணி மிகவும் கோபப்பட்டான். ''எனக்கு ஏம்மா இத்தனை பெரிய தண்டனை. நம்ம குடும்பத்தை விடவும் வேறெதுவுமே முக்கியம் இல்லை. நான்தான் எதுவுமே வேண்டாம்ன்னு சொன்னேனம்மா!''

''தரணி உன் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவிற்கு நான் ஒண்ணும் மனசாட்சி இல்லாதவ இல்லப்பா. நல்லா யோசித்துதான் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கேன். எனக்கு எல்லாத்தையும் விட உன் நிம்மதி முக்கியம்!''

''அம்மா!'' தரணியின் குரல் தழுதழுத்தது.

''மனசு வெள்ளைத்தாளா இருக்கும் வரையில் எதையும் எழுதலாம். ஆனால், ஏற்கனவே எழுதின எழுத்து மேலே எழுதினா அது கிறுக்கலாகத்தான் போய் முடியும். உன் மனசு அந்த பொண்ணை மறக்க முடியாம படுற பாடு எனக்கு புரியுது ராஜா''

''தேவி நீ நல்லா யோசித்துதான் இந்த முடிவை எடுத்து இருக்கியா?''

''ஆமாங்க... என்னோட இந்த முடிவுக்கு நீங்க எல்லாரும் ஒப்புக் கொள்வீங்கன்னு நம்புறேன்!''

''அப்போ என்னை தனியா அனுப்புறதுன்னு முடிவு பண்ணிட்டே இல்லேம்மா!''

''டேய்! ஏன்டா இப்படி பேசுறே? நீ என்னை விட்டுட்டு பிரியறதா நான் நினைக்கலையே? தினமும் பார்க்காம இருந்தா இந்த அம்மாவை நீ மறந்திடுவியா?''

''அப்படி அந்த பொண்ணையே கல்யாணம் பண்ணி வைக்கணுமிங்கிற அவசியம் என்ன வந்தது?''

''தரணியோட முழுமையான சந்தோஷம்....!''

''அவனே கல்யாணம் வேண்டான்னு சொல்றானே!''

''அது முழு மனசோட இல்லங்க... பக்கத்திலே இருக்கிறதால மட்டும் அன்பு வளராது. என் மகன் வெளியூரில் இருக்கிறதா நினைச்சிக்கிறேன். இதை எல்லாம் தாண்டி தரணி மேலே எனக்கு ஒரு முழு நம்பிக்கை இருக்கு. அதனால இந்தக் கல்யாணம் நடக்கும்!'' தேவியின் பேச்சுக்கு மறுபேச்சி பேசி அங்கு பழக்கமில்லாததால் எல்லாருமே ஒப்புக் கொண்டனர். தேவியம்மாள் சொன்னது போலவே திருமணமும் நல்லபடியா நடந்தேறியது.

முதலிரவு... ஒவ்வொரு தம்பதிகளின் வாழ்விலும் மறக்க முடியாமல் பதிந்து விடும் பரிச்சயமான ஆனந்த இரவு. அடையாறில் ஒரு பிளாட்டை அவர்கள் தனிக் குடுத்தனத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்.

மேகலா மனோகரன்

பொக்கிஷம்

(பாதுகாக்கவேண்டியது)

தாய் அன்பு...

கடவுள் எல்லா இடத்திலும் இருக்க முடியாது. அதனால்தான் அன்னயரை படைத்தார் என்று சொல்வார்கள். தெய்வத்தின் உயரத்திற்கு தாயையும் தூக்கி நிறுத்துவது எது? இரண்டு பேருக்குமே பொதுவான, 'அன்பு' என்ற குணம்தான். தாயின் அன்பு என்றும் அழிவதில்லை, குறைவதில்லை.

ஒரு தாயின் அன்பு, அக்கறையை மட்டும் கூறுவது, ஏதோ புதிதாய், 'சர்க்கரையின் சுவை இனிப்பு' என்று சொல்வதுபோல். அவளது தியாகம், சகிப்புத்தன்மை எளிதில் மற்ற உறவுகளுக்கு வருவதில்லை. தாயின் இதயத்தை பணத்திற்காக வெட்டி எடுத்துச் செல்லும் மகனிடம்கூட, 'மெதுவாய் செல், மகனே விழுந்து விடப்போகிறாய்' என்று சொல்லும் கரிசனம் படைத்தது இந்த இதயம். தாய் ஒரு குடும்பத்தின் ஆணிவேர்; சுமைதாங்கி; கணவனுக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் இடையே ஒரு அம்பயர்; ஒரு கூரியர் மாதிரி; ஒரு Punch bag - கணவனது கோபத்துக்கு அவள்தான் ஒரு வடிகால். பிள்ளைகளின் ஆத்திரத்திற்கும் அவள்தான் ஒரு Outlet. பிராய்டுவின் மனோதத்துவத்தின்படி, மகன்கள், அம்மாவிடம், பெண்களைவிட அதிக ஒட்டுதலாய் இருப்பார்களாம். ஒருவிதத்தில் உண்மைதான். பையன்கள், அப்பா ஊரில் இல்லாத சமயத்தில் கொஞ்சம் கூடுதலாகவே சந்தோஷமாக, relaxed ஆக இருப்பார்கள். அது ஏன்? தந்தையின் பாசம் எப்போதும் கொஞ்சம் அதிகாரத்தோடு வெளிப்படும். ஆனால், தாயினிடமிருந்து வருவது பாசம் மட்டுமே.

பொதுவாக தாய்மார்களுக்கு, தங்கள் பிள்ளைகளின் குழந்தைப் பருவம், பள்ளிப் பருவம், இதோடு அவர்களின் வளர்ப்பில் அவர்கள் பங்கு ஒரு முடிவுக்கு வந்த மாதிரி வந்துவிடுகிறது. ஆனால், வாழ்நாள் முழுவதும் அவர்களின் உணவு விஷயத்தில், தங்கள் பங்கை ஏதாவது ஒரு விதத்தில் காட்டிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். இன்னும் அவர்களது திருமண விஷயத்தில்கூட (காதல் திருமணம் தவிர) அவர்களின் சிரத்தை ஜாஸ்தி. தங்கள் பிள்ளைகளின் வேலை விஷயத்தில் (தங்களுக்கு புரிகிறதோ, புரியவில்லையோ) பிரச்சனை என்றால் அதையும் தங்கள் தலைமேல் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு புலம்ப ஆரம்பித்து விடுவார்கள். இன்னும் தோஷமோ, அதற்கு மதரீதியான பரிகாரமோ - அதற்கு தன் உடலை வருத்திக் கொள்வதும் அதே தாய்தான்.

பெரும்பாலான குடும்பங்களில் சமையல், வீட்டு நிர்வாகம், குழந்தை வளர்ப்பு, பேங்கிங், பள்ளி வேலை என்று 90% வேலை அந்த வீட்டு தலைவிக்குத்தான். இன்னும் இன்றைய பொருளாதார நிலையில், வீட்டில் கணவன், மனைவி

இருவரும் சம்பாதிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் அந்த தாய்மார்களின் வேலைப்பளு இன்னும் அதிகமாகிறது. இதையெல்லாம் மனதில் கொண்டு, கணவன் தன் மனைவியை கண்ணியமாய் நடத்தி, அவளை அன்புத் தோழியாய், இளமை குறையா காதலோடு என்றும் நடத்த வேண்டும். அந்த அன்புக்கு expiry என்பதே கிடையாது.

கணவன், தன் மனைவியின் பிறந்த நாளை மட்டும் ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதை எத்தனையாவது பிறந்த நாள் என்பதையல்ல. சமயம் கிடைக்கும் போதெல்லாம், அவள் சமையலுக்கு ஒரு ஆஹா, நிர்வாகத் திறமைக்கு ஒரு ஓஹோ சொல்லலாம். (அதில் அவன் ஈகோவுக்கு எந்த பாதிப்பும் இல்லை) உணர்வினால் ஸ்பரிச உணர்ச்சியினால், சிறுசிறு பரிசுப் பொருட்களோடு அந்த உறவை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். பெண்களும் தங்கள் வெளித்தோற்றத்திலும் எப்போதும் கவனம் செலுத்தி, (பியூட்டி பார்லர் அதிகம் போகாமல் கூட, இயற்கையான வழியில், 'பளிச்' அழகை பெறலாம்) உடல் நலத்தையும் பேணிப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு வயதிற்குமேல் வருடாந்திர சோதனை செய்து கொள்ள வேண்டும். இதில் எதுவும் ஆடம்பரம் கிடையாது – அவசியம்தான். இன்னும் கம்ப்யூட்டர் கைத்தொழில் என்று வேறு பயனுள்ள வேலைகளில் தேர்ந்து பொழுது செலவழிக்க வேண்டும்.

இந்த காலத்து பிள்ளைகள் தாயன்பில் குறைந்தவர்களல்ல. ஆனாலும், அதை சரியாக முழுமையாக வெளிப்படுத்தவில்லை. ஆண்டுக்கு ஒரு Mother's Day என்று கொள்ளாமல், ஆண்டு முழுவதும் Mother's Day தான் என்று நினைக்க வேண்டும். தயவு செய்து பிள்ளைகளே உங்கள் பாசத்தை பகிரங்கப்படுத்துங்கள். அதற்கு சிறுசிறு gestures போது. ஒரு முத்தம் ஒரு hug (இவை காதலுக்கு மட்டும்தான் சொந்தமல்ல) அதுபோதும் – உன் அம்மா நெகிழ்ந்துவிடுவாள். இவைகள் அவளுக்கு உங்கள் அன்பை re-confirm செய்கிறது. அவளது சமையலுக்கு சப்பு கொட்டுங்கள். உங்களுக்காக வாழ்நாள் முழுவதும் அடுப்படியில் கிடக்க அவள் தயார். இவ்வளவையும் செய்துவிட்டு தனக்கு அவள் சுரண்டுவது வெறும் பாத்திரத்தைத்தான்.

எனக்கு தெரிந்த ஒரு டைப்பிஸ்ட், தன் சினேகிதியிடம் அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தார். 'வேலை, வேலை ஒரு நாளாவது Maggi, 3 minutes Noodles எனக்காக போட்டு சாப்பிட நினைக்கிறேன்; முடியவில்லை'. மனதில் உடனே நினைத்துக் கொண்டேன் – 'இவர்களுக்கு நான் ஒரு நாள் அதை செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று' எங்கே எனக்கு இன்னும் அந்த 3 நிமிடம் கிடைக்கவே இல்லை. ■

அறைக்குள் இருவரும் தனிமையில், மவுனம் அவர்களுக்குத் துணையாய்! தரணி எவ்வித உணர்வையும் காட்டாமல் அமைதியாய் அமர்ந்திருந்தான். சாருவே பேசத் துவங்கினாள்.

''என்ன தரணி எதுவுமே பேசலே? எம்மேல இன்னும் கோபம் தீரலையா?''

''அதெல்லாம் இல்லையே? நான் நார்மலாத்தான் இருக்கேன்!''

''உங்க நிலைமை எனக்குப் புரியுது தரணி. இத்தனை நாளா கூடப் பழகின உறவுகளை பிரிந்து வாழ்றது எத்தனை கொடுமைன்னு புரியுது. என் நிலைமையில் இருந்து பார்த்திங்கன்னா நான் எந்தத் தப்பும் செய்யலைன்னு தெரியும்!''

''இளமை ஒருமுறைதான் அதுவும் சில காலம்தான். அனுபவிக்க வேண்டிய வயசிலே எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு முடியாத நேரத்திலே ஏங்கிக்கிட்டு திரியக் கூடாது. இந்தத் தனிமை எத்தனை சந்தோஷத்தை தரப்போகுதுன்னு உங்களுக்கே தெரியும். யாருக்காகவும் நம்ம சந்தோஷத்தை விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாதுன்னு நினைச்சேனே தவிர, உங்க வீட்டு ஆளுங்களை நான் எதிரியா நினைக்கல''

''இந்தாங்க பால் சாப்பிடுங்க!'' அவள் பாலை நீட்ட தரணி வாங்கிப் பருகினான். மனதிற்குள் தேவி சொன்ன வார்த்தைகள் காதில் ஒலித்தது.

''தரணி... சாரு ரொம்பவும் நல்ல பொண்ணு. எதையோ நினைச்சு பயந்து இப்படி தவறாக நடந்துக்குறா? அதை நல்லவிதமாக புரிய வைச்சு கூட்டுக் குடும்பமின்னா என்னங்கிறதை புரியவை, உன்னால முடியாதா?

''அம்மா உன்னை விட்டுட்டு?''

''நான் எப்பவுமே உன்கூடதான் இருப்பேன் கண்ணா. இந்த முடிவை நான் எடுத்ததற்கு காரணமே ஒரு நல்ல பெண்ணோட வாழ்வு பறிபோயிடுமோன்னு தான். அதனால, எந்த உறுத்தலும் இல்லாம நீ அவகூட சந்தோஷமா வாழணும். அம்மாவுடைய

அபூர்வ அனுமான்

கன்னியாகுமரி பத்மநாபபுரத்தில் உள்ள ராமர்கோயிலில் ஆஞ்சநேயர், சற்றே தலை குனிந்து, வலக்கையை மடக்கி, வாய் பொத்தி, பவ்யமாக நின்ற கோலத்தில் அருள்கிறார்.

பெங்களூர் பசவங்குடியில் உள்ள ஸ்தலத்தில் ஆஞ்சநேயர் சஞ்சீவி மலைக்கு பதிலாக கையில் சூடாமணியுடன் காட்சி தருகிறார்.

- அ.யாழினி பர்வதம், சென்னை-78.

ஆசை செய்வியா?''

''நிச்சயமாம்மா...''

''என்ன தரணி ரொம்பவும் யோசனை?''

''நத்திங்...'' புன்னகைத்தான்... சகலமும் மறந்து, இரவு நேரம் இனிய கனவுகள் நிறைந்து இனித்தது. ஆனால், மறுநாள் காலை வழக்கம் போல் விடிந்தது. எவ்வித பரபரப்பும் இல்லாமலேயே?

7

நாட்கள் மாதங்களாய் பறந்தோடின. இரண்டு பேரும் அலுவலகம் சென்றார்கள். வேலை முடிந்து இரவில் சில நாட்கள் அவன் மட்டுமாய் பின் அவளுமாய் சேர்ந்து தேவியின் வீட்டுக்கு செல்வதுண்டு... இனிமையாய் பேசினாள்... பழகினாள்...

நித்யாவின் பிறந்த தினத்தை மனதில் கொண்டு வாழ்த்து சொல்லி பரிசு தந்தாள். வீட்டிற்கு வரும் சமயம் மாமாவிற்கு பிடித்த புத்தகம், அத்தைக்கு பிடித்த பாடல்கள், நளினிக்கு சமையல் குறிப்பு என எல்லாமே ஒரு எல்லைக்குள்ளேயே?

''ஏன் அத்தை சாருவைப் பார்த்தா ரொம்பவும் நல்ல குணமாத்தான் தோணுது... ஆனா என்னவோ?''

''விடு நளினி! உன்னைப் போலவே அவளும் மாறுவான்னு நான் நம்பறேன். தரணியிடம் கூட அந்த சந்தோஷம் தொற்றிக் கொண்டது. அதை மனைவியிடம் தனிமையில் கேட்க!''

''நான்தான் ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேனே தரணி. எனக்கு யார் மேலேயும் எந்த துவேஷமும் இல்லை. நீ ஒரு விஷயத்தை புரிஞ்சுக்கோ. நாம எல்லோரும் ஒரே வீட்லே இருந்தா பெரியவங்களுக்கு பயந்து பயந்து நாம வாழணும். இப்போது நாமும் நிறைஞ்ச வாழ்வு வாழறோம். அவங்களோடவும் சுமூகமான உறவு இருக்கு''

''இப்போ புரியுதா... கிட்ட போனா முட்டப் பகை!'' என்றவாறே வேலையை கவனிக்கப் போனாள்...

தரணிக்கு சப்பென்று ஆகிப் போனாலும், இதுவரை அவள் மாறியதே பெரி விஷயம்.... காலம் அதை நடத்தும் என்ற நம்பிக்கையில் அவனும் உற்சாகமாய் இருந்தான்.

ஆனால், இவை எல்லாவற்றையும் விட சாருமதி அடுத்த மூன்றாவது மாதங்களிலேயே அவன் உற்சாகத்தை போட்டு உடைப்பாள் என்று தரணி நினைக்கவே இல்லை.

அன்று காலை வழக்கம் போல் விடிந்தது. எப்போதும் சுறுசுறுப்பாய் இருப்பவள் அன்று தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு சாய்ந்து இருந்ததைக் கண்டதும், பதைபதைப்பாய் தரணி அவளருகில் வந்தான்.

''என்னம்மா சாரு? என்ன விஷயம் ஏன் இப்படி இருக்க?''

''தெரியலை தரணி தலை சுத்துது... வாந்தி வர்ற மாதிரியிருக்கு? ஐ பீல் வெரி டயர்ட்!'' சொல்லியவள் மயங்கி சரியவும், தரணிக்கு ஒரு விநாடி கையும் ஓடவில்லை. காலும்

ஓடவில்லை குளிர்ந்த நீரை முகத்தில் தெளித்து மயக்கம் தெளிவித்தான்.

சுரத்தில் முனகினாள். டோண்ட் வொர்ரி இரண்டு பேரின் ஆபீசிற்கும் போன் செய்து விவரத்தைக் கூறினான். சூடான தேநீருடன் மனைவியின் அருகில் வந்தான். ''இந்தா சாரு இதைக் குடி... கொஞ்சம் ரிலீஃபா இருக்கும்''

''தேங்க்ஸ்!''

''டாக்டர்கிட்டே போகலாம் வா!''

''வேண்டாம் தரணி நேற்று ஆபீசில் இருந்து வரும்போதே அனிதாகிட்டே டெஸ்ட் பண்ணிகிட்டேன். நீங்க ரிசல்ட் மட்டும் வாங்கிக்கிட்டு வந்திடுங்க. நான் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கிறேன்!''

''தரணி கிளம்பிச் சென்றதும் மெல்ல படுக்கையில் சரிந்தாள். தரணி, மகிழ்வின் உச்சியில் இருந்தான். மனம் முழுக்க இன்ப ஊற்று பொங்கியது.

ஆண்மகனுக்கு தனக்கு ஒரு வாரிசு உண்டாகப் போகிறது என்று அறிந்தபின் அடையும் மகிழ்விற்கு அளவே இல்லையே! அதே உற்சாகத்துடன் வந்தவன் மனைவியின் வாயில் இனிப்பைத் திணித்தான் அவள் விழிக்க...

''சாரு நமக்கு... நமக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்க போகிறது... அனிதா ரிப்போர்ட்ஸ் பார்த்திட்டு கன்பார்ம் பண்ணிட்டா. நான் ரொம்பவும் சந்தோஷமா இருக்கேன். உடனே அம்மாவிற்கும் அத்தைக்கும் போன் பண்ணிட்டேன்... எல்லாரும் உன்னைப் பார்க்க ஆவலாய் இருக்காங்க!''

''சாருவோ எரிச்சல் பட்டாள்!'' ஏன் தரணி நாமெயென்ன உலக சாதனையா பண்ணியிருக்கோம். ஏன் கும்பல் சேக்குறீங்க? கல்யாணமாகி இத்தனை சீக்கிரத்திலே... ச்சீ... நான் ஏற்கனவே எச்சரிக்கையா இல்லாமப் போயிட்டேன்!'' தரணி மனைவியின் பேச்சில் அதிர்ச்சியடைந்தாலும், வாசலில் குடும்பத்தினரின் அரவம் கேட்க, ''சாரு ப்ளீஸ்!''

''எல்லாரும் வந்துக்கிட்டு இருக்காங்க... தயவு செய்து

எதையாவது பேசி எல்லோரையும் கஷ்டப்படுத்தாதே...!'' வேகமாய் கூறிவிட்டு ஓடினான்.

''வாங்க... வாங்க...''

தேவியம்மாள் அருகில் வந்து மருமகளை உச்சி முகர்ந்து வாஞ்சையாய் தலையை வருடி இனிப்பை ஊட்டினாள். தரணியை கைப்பற்றி குலுக்கியவள், 'கங்கிராட்ஸ் பெரிய மனுஷனாயிட்டியேடா தம்பி!'' என்று பாராட்டினாள்.

''என்னம்மா உடம்புக்கு ரொம்பவும் டயர்டா இருக்குதா? தரணி கொஞ்ச நாளைக்கு வீட்டு வேலைக்கு ஒரு ஆளை போடுடா... இந்த மாதிரி நேரத்துலே அவளைப் படுத்தாதே! சாரும்மா ஆபீசுக்கு கூட கொஞ்ச நாளைக்கு!''

''நான் இப்பவே புள்ளையப் பெத்துட்டேனாயென்ன?'' அதெல்லாம் அப்புறம் பார்த்துக்கலாம். இடைவெட்டினாற்போல

உடற்சூட்டினால் கண்கள் பொங்கி நீர் கோளை தள்ளும். இதற்கு கொத்தமல்லி இலையை சுத்தம் செய்து அரைத்து சிறு உருண்டை சாப்பிட பிரச்சனை தீரும்.

அவள் பேசவும், சட்டென முகம் சுருங்கியது அவளுக்கு...

''ஏய்? ஏண்டி இப்படி எடுத்தெறிஞ்சு பேசுறே?'' கலைவாணி அதட்டினாள்.

''விடு! கலை அவளுக்கு எப்படியிருக்கோ என்னவோ? மசக்கையோட வேதனை நாம அறியாததா என்ன? அவளை கொஞ்ச நேரம் ரெஸ்ட் எடுக்க விடுவோம். வா நாம போகலாம்!'' பெண்கள் இருவரும் பேசியபடியே வீட்டு வேலைகளைக் கவனித்து விட்டு அரை மனதோடு கிளம்பினார்கள்.

''இரவு வரவா... வேண்டாமா'' என்பது போல் எட்டிப்

பார்த்தது. வந்தவர்களை எல்லாம் அனுப்பிவிட்டு, மனைவியிடம் வந்தான். அவள் எதையோ தீவிரமாய் யோசிப்பது தெரிய கதவைத் தாளிட்டான்.

''தரணி?''

''ம்...''

''நான் உன்கிட்டே கொஞ்சம் பேசணும் என்றான்''

''சொல்லு!''

''நமக்கு இப்போ குழந்தை அவசியமா?''

''எதைப் பேசறதா இருந்தாலும் நேரடியாகவே பேசு!''

''கோபப்படாம யோசிங்க தரணி! நமக்கு கல்யாணம் ஆகி பத்து வருஷமா ஆயிடுச்சு. லைஃப்ல அனுபவிக்க வேண்டியது எத்தனையோ இருக்கு.. இத்தனை சீக்கிரமா பிள்ளையைப் பெத்துக்கிட்டு கஷ்டப்படணுமா? அதனால இப்போது குழந்தை வேண்டாம். அபார்ட் பண்ணிடலாமா?''

''விளையாடாதே சாரு!''

''நோ தரணி! வெரி சீரியஸ்... டாக்டர் அனிதா நம்ம ஃபிரண்ட் தானே, அனிதா மூலமா ஏற்பாடு பண்ணிடலாம்... நீங்கயென்ன சொல்றீங்க?''

''இதை நீ முடிவா சொல்றியா? அனுமதி கேட்குறியா?''

''ஒரு பொண்ணா குழந்தை மேலே உனக்கு ஆசையில்லையா?''

''ஆசை இல்லைன்னு யார் சொன்னது? நமக்கு என்ன வயசாயிடுச்சா... கொஞ்ச நாள் வாழ்க்கையை சந்தோஷமா வாழ்ந்திட்டு அப்புறம் குழந்தை பெத்துக்கலாமே! இப்போ என்ன அவசரம்னு தான் கேக்குறேன்!''

''ஆற அமர உனக்குத் தேவைப்படும் போது அது கிடைக்லைன்னா? குழந்தை பாக்கியம் இல்லாம எத்தனை பேர் தவம் கிடக்கறாங்க தெரியுமா?''

''பத்தாம் பசலித்தனமா பேசாதீங்க தரணி... நம்ம வாழ்க்கையை நமக்காக மட்டும்தான் வாழணும்... இந்த நவீன யுகத்திலே எல்லாத்துக்கும் வழி இருக்கு. எதற்காகவும் ஏங்கிக் கிடக்கத் தேவையில்லை. இத்தனை சீக்கிரம் வயித்தைத் தள்ளிக்கிட்டு நிக்க நான் தயாரில்லை!''

''எப்பவுமே உன் பிடிவாதம் ஜெயிக்கும் என்று நினைக்காதே சாரு! இந்தக் குழந்தையால நம்ம வீட்டு மனுஷங்க எல்லாத்துக்கும் எத்தனை சந்தோஷம் யோசித்து பார்... நம்ம கல்யாணத்திலே ஒரு புயலைக் கிளப்பினே... அதுக்கும் ஒப்புக்கிட்டாங்க... ஆனா இப்பவும் இப்படி முரணா நடந்துகிட்டா எப்படி?''

''ஏன் தரணி? இப்போ நாம சந்தோஷமா இல்லையா?''

''எதை சந்தோஷமின்னு சொல்றே? ஒத்த காட்டு குரங்குமாதிரி நீயும் நானும் இயந்திரதனமா வாழறதுதான் வாழ்க்கையா? சொந்த பந்தத்தோட ஒரு நாளாவது மன நிறைவா நீ வாழ்ந்திருக்கியா? தனக்காக மட்டுமே வாழறது வாழ்க்கை இல்லம்மா? விட்டுக் கொடுத்து வாழ்வதில் இருக்கிறதே அந்த சுகமே தனி!''

''அட்வைஸ் வேண்டாம் தரணி! என் முடிவு இதுதான். நீங்க யோசிங்க... தீர்மானமாய்... கூறிவிட்டு அவள் படுத்துவிட சாருவிற்கு ரொம்பவும் இடம் தந்து விட்டோமோயென்று யோசித்தான் தரணி!''

''ஆபீஸ் வேலையில் மனம் ஒட்டாமல் அமர்ந்திருந்தான் தரணி. காலையில் அலுவலகம் கிளம்பும் போதே ஆஸ்பிட்டல் போக அழைத்த சாருவிடம் பேசாமலேயே கிளம்பி வந்துவிட்டான். அவனின் செல்லிற்கு அழைப்பு வர உயிர்ப்பித்தான்.

''தரணி நான் அனிதா!''

''சொல்லுங்க அனிதா!''

''உங்ககூட நான் தனியா பேசணும்... டிஸ்பென்ஸரிக்கு வர்றீங்களா?''

''சாரு வந்து போனாளா? எதிர்முனையில் மவுனம் விழ, அரைமணியில் வர்றேன்!'' பர்மிஷன் எழுதி தந்துவிட்டு புறப்பட்டான். அனிதா அவனுக்காகவே காத்திருந்தாள். தரணி வாய் பேசாமல் நின்றான்.

''தரணி ப்ளீஸ் என்ன பிரச்சனை உங்களுக்குள்ளே? சாரு பிடிவாதக்காரிதான். ஆனா இத்தனை உக்கிரமா, உருவான குழந்தையை கலைச்சே ஆகணுமின்னு அவ பேசறதுக்கு...!''

''தரணி சாருவுக்கும், தனக்கும் இடையே நடந்த வாக்கு வாதத்தை விவரித்தான். சாரு அடுத்தவங்க அனுபவத்தை முன் உதாரணமா ஏற்றுக்கிட்டு வாழறா...!''

''நீயே சொல்லு அனிதா... கல்யாணத்தப்போ தனிக்குடித்தனம் போகனும்ன்னு பிரச்சனை பண்ணினா.... எல்லாத்தையும் உதறிவிட்டு இவ காதலுக்கு மதிப்பு தந்தாங்க... என் வீட்லே, ஆனா இப்போ குழந்தை உண்டாயிருக்கிறதா எத்தனை சந்தோஷமா இருக்கிறாங்க தெரியுமா?''

''ஆனா இப்போ இவ கிளப்பி இருக்கிற பிரச்சனையைப் பார்த்தா என்னப் பண்றதுன்னே தெரியலை... கண்ணைக் கட்டி காட்ல விட்டா மாதிரியிருக்கு!''

''நீ அவகிட்டே முடியாதுன்னு கண்டிப்பா சொல்லிட வேண்டியதுதானே தரணி!''

''அவ அனுமதி கேட்கலை, ஆர்டர் போடறா? ஏற்கனவே உடைஞ்சுபோன அம்மா இதை எப்படி?'' கண்ட்ரோல் யுவர் செல்ப் தரணி! கருவுடைய உடம்பும் இப்போ அபார்டை ஏத்துக்கிற கண்டிஷனில் இல்லை. அவளை வேறவிதமா ஹேண்டில் பண்ணலாம். நான் ஒரு ஐடியா சொல்லட்டுமா, அனிதா சொல்ல உன்னிப்பாய் கேட்ட தரணி இது நடக்குமா?'' என்றான்.

''பரிட்சை எழுதாமலேயே ரிசல்ட் எதிர்பார்க்கலாமா? முயற்சி செய்து பார்ப்போம். முடிவுதனை கடவுளிடம் விட்டுவிடலாம். நான் இன்னைக்கே வந்து அவகிட்டே பேசறேன்!''

''ஆனா இந்த விஷயம் உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச மாதிரி

காண்பிக்க வேண்டாம்!'' தரணி புது நம்பிக்கை முளைத்ததைப் போல் மன நிறைவுடன் கிளம்பினான்!

''வா... அனிதா, என்ன சாப்பிடறே?''

''ஒண்ணும் வேண்டாம். சோபாவில் அமர்ந்தவள் ஐந்து நிமிடங்கள் கழித்து பேச்சை துவக்கினாள். சாரு நான் தரணிகிட்டே பேசிட்டேன். அவருக்கு குழந்தை மேலே விருப்பம் இருந்தாலும், உன்னை ஹர்ட் பண்ண விரும்பலை. ஆனா உன் யூட்ரஸ் ரொம்பவும் வீக்கா இருக்கிறதால, குழந்தையை கலைப்பது அத்தனை நல்லதில்லை. பேசாம பெத்துக்கோயேன்!''

''அனிதா நீயாவது என்னை புரிஞ்சுக்கோ? வாழ்க்கையை ப்ரீயா வாழ்றதுக்குத்தானே குழந்தை வேண்டாம்ன்னு சொல்றேன். இது உலக மகா குத்தம் மாதிரி இரிடேட் பண்றது நல்லாயில்லை''

கறிவேப்பிலை தினமும் துவையலாக சாப்பிட்டு வர உடல் வளர்ச்சி, கண்பார்வை தெளிவடையும். தாது விருத்தியடையச் செய்யும்.

''சாரு சில விஷங்கள் நாம எதிர்பார்க்கும் போது கிடைப்பதில்லை. புரிந்து கொள். எனக்கு கல்யாணம் ஆகி ஆறு வருஷம் ஆகுது! எந்தக் குறையும் இல்லை.

''ஆனா நான் இன்னும் கன்சிவ் ஆகலை. இதுக்கு என்ன காரணமின்னு யோசிச்சியா?''

''இட்ஸ் ஏ பேட்?''

''இதே நிலைமை நாளைக்கு உனக்கும் வந்திட்டா... ஈஸியா கிடைச்சதால இதன் அருமை உனக்குப் புரியலை... வேண்டான்னு சொல்ற உனக்கு கொடுத்த கடவுள் தேவைப்படற எனக்குத் தரலை பார்த்தியா? அனிதாவின் குரல் உடைந்தது'' ''சாரு மவுனமாய் இருந்தாள். அனிதா உதடுகளை ஈரப்படுத்திக்

கொண்டு மீண்டும் பேசினாள். இப்பவும், இந்தக் குழந்தையை நீ தடையா நினைக்கிறே? வேண்டான்னு முடிவு பண்ணிட்ட, ஆனால், ஒண்ணை தானமா தர்றதில் தப்பில்லையே?''

''நீ என்ன சொல்றே அனிதா?''

''நீ இந்தக் குழந்தையைப் பெத்து எனக்குத் தந்திடுன்னு கேட்கிறேன்!''

''சற்று நேரத்திற்கு அங்கு நிசப்தம் நிலவியது!''

''நீங்க சொல்லுங்க தரணி, சாருவால வேண்டான்னு வெறுக்கப்படற அந்த ஜீவன் அழிக்கப் படறதை விட, எனக்கு கிடைச்சா உபயோகப்படும் இல்லையா?''

''அனிதா இந்த வீட்லே முடிவெடுக்கிற அதிகாரம் உன் தோழிக்குத்தான். ஒரு வகையில், என் குழந்தை பிஞ்சிலே கருகாமல் வாழுவது சின்ன ஆறுதல்!''

''சாரு நீ என்ன சொல்றே?''

''எனக்கு ஒரே குழப்பமா இருக்கு அனிதா... குழந்தை இப்போ வேண்டான்னு முடிவு பண்ணதுக்கு காரணம் இத்தனை சீக்கிரமே வேண்டான்னுதானே தவிர அதுமேல உள்ள வெறுப்பினால இல்லே! ஆனா இதுவே உனக்கு நன்மைன்னா தரணியின் ஒப்புதலோட நான் சம்மதிக்கிறேன்.

''ரொம்ப நன்றி!'' அனிதா தரணியைப் பார்த்து ஒரு அர்த்தப் புன்னகையை வீசிவிட்டு வெளியேறினாள்.

இன்சுலின் போடும் இடங்கள்

இன்சுலின் ஊசியை உடலில் எந்த பகுதியில் போட்டுக் கொள்வது என்பதை நீங்கள் தான் தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டும். கொழுப்பு அடங்கிய ஒரு பகுதியில் ஊசி போட்டுக் கொள்ளும் பட்சத்தில் தொடையை விட அடிவயிற்றில் ஊசி போட்டுக் கொள்வது எளிதாக இருக்கும்.

8

ஒரு மாத காலம் ஆகிவிட்டது. சாருவிற்கு கர்ப்பகால ஆரம்ப கட்டங்கள் துவங்க தோன்றின! தலை சுற்றல், வாந்தி, மயக்கம் என்றும் படுத்தே இருக்க வேண்டும் போலவே இருந்தது. வீட்டு வேலைகளோடு அலுவலக வேலையையும் சேர்த்து கொள்ள சோர்ந்தே போனாள்.

ஆனால், இவை எல்லாவற்றையும் விட, தரணியிடன் பாராமுகமும் அவளை மேலும் சங்கடப்படுத்தியது. அன்றைய தின பேச்சுவார்த்தைக்குப் பிறகு தரணி, அவளிடம் முகம் கொடுத்து பேசுவதை குறைத்துக் கொண்டான். புன்னகையோடு அவனின் சீண்டலும், கேலியும் முற்றிலும் காணாமல் தான் போய் இருந்தது. இவளாய் வலிய போய் நின்றாலும் கேட்டதற்கு மட்டும் பதில் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்து விடுவான்.

மனமும் உடலும் சோர்ந்துவிட்ட நிலையில், கணவனின் அன்பிற்கும், அணைப்பிற்கும் மனம் ஏங்கியது. ஏதோ அவன் சற்று கோபமாய் இருக்கிறான். அவன் மனமும் விரைவில் மாறும் என்று எதிர்பார்த்தாள்.

ஆனால், எல்லாமுமாய் சேர்த்து அன்று மாலை அவன் கூறிய விஷயத்தில் இவளுக்கு தூக்கமே தொலைந்து போனாற்போல் இருந்தது.

கார்மெண்ட்ஸ் கம்பெனியின் வளர்ச்சிக்காய் சில யுக்திகளோடு பெங்களூரில் புதிய பிராஞ்ச் ஒன்று ஆரம்பிக்கிறாங்க. அதற்காக பெங்களூரிலேயே சில மாதங்கள் தங்கியிருக்க வேண்டும். அதனால், நான் பெங்களூர் போறேன் என்று தரணி சொல்லவும், ''தரணி இந்த டிரிப் இந்த நேரத்திலே அவசியம்

தானா?'' ''வேற யாராவது போகலாமே?'' என்று கலங்கும் மனதுடன் கேட்டாள்.

''இது என் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம்... எனக்கு கிடைக்கப் போற ப்ரமோஷனுக்கு இந்த ட்ரிப் அவசியம். தவிரவும் வீட்லதான் எனக்கு முடிவெடுக்கிற உரிமையில்லை. ஆபீசிலயாவது இருக்கட்டுமே!''

''குத்திக்காட்டி பேசறீங்களே தரணி... நான் நம்ம நல்லதுக்காகத்தான்...!''

''அனாவசியமான வாக்குவாதம் ஏன்? சாருமதி விடு... உன் வேலையை நீ பாரு!''

''தரணி எனக்கு இப்போ உப்புக்கு ரொம்பவும் டயர்டா இருக்கு. இந்த நேரத்திலே என்னைத் தனியா விட்டுட்டு போறிங்கன்னு?''

''உனக்குத் தனிமைன்னா ரொம்பவும் இஷ்டம் ஆச்சே!'' இவர்களின் பேச்சு வார்த்தைகள் முடிவு பெறும் முன்னரே சாருவின் அம்மாவும், தேவியும் வர இருவரும் தரணியிடம் பேசத் துவங்கினார்கள்.

''என்ன சாரு உன் குரல் வெளியே வரைக்கும் கேக்குது?''

''உன் மாப்பிள்ளை பெங்களூரு போறாராம். வர்றதுக்கு எட்டு மாதத்துக்கு மேல் ஆகுமாம். நீயே சொல்லும்மா... இந்த மாதிரியான நேரத்திலே என்னைத் தனியா விட்டுட்டு போகணுமின்னு சொல்றாரு!''

''என்ன தரணி... பெண்களுக்கு கர்ப்ப காலம் ரொம்ப முக்கியம். செத்து பிழைப்பது உனக்கு புரியலையாய்யா... மசக்கைக்குத்தான் மகத்தான சக்தியுண்டு. இந்தமாதிரி நேரத்திலே தான் புருஷனோட துணை அவசியம். பெண்களுக்குத் தேவை!''

''அம்மா நான் ஒண்ணும் பிக்னிக் போகலை. முக்கியமான வேலை விஷயமா போறேன். இதனால எனக்கு ப்ரமோஷன் கிடைக்கக் கூட வாய்ப்பிருக்கு!''

''ஆனா இந்த நேரத்தில்...!''

''அதான் நீங்க... அம்மா எல்லாம் இருக்கீங்களே அத்தை... அப்புறம் என்ன? அவன் ஒரு முடிவோடு பேசுவதை உணர்ந்ததும் வேறு யாராலும் வாய் திறக்க முடியவில்லை. சொன்னதைப் போலவே கிளம்பவும் ஆயத்தமானான் தரணி!''

''தரணி இல்லாத இரண்டு நாட்களில் சாரு ரொம்பவே சோர்ந்து போனாள். கவலை மனதை ரொம்பவே அரிக்கத் துவங்கியது. போய் இறங்கியதும் போன் பண்ணினான். அதற்குப் பிறகு எந்தத் தகவலும் இல்லை. இவளாய் முயற்சித்தாலும் வேலையிருக்கு அப்புறமா பேசறேன் என்றான்.

தனிமை அவளை ரொம்பவும் வாட்டியது. வேலை நாட்களில் ஓரளவு கவனித்தாலும், அடுத்து வந்த சனி, ஞாயிறு விடுமுறை தினங்களில் மிகவும் நைந்தே போனாள். டி.வி. பார்க்க பிடிக்கவில்லை. புத்தகம் வாசிக்கத் தோன்றவில்லை.

தனிமை துடிக்க வைத்தது. தலைக்கு குளித்து கூந்தலை உலர்த்தியபடியே சோபாவில் அமர்ந்து இருந்தாள். வெறிச்சோடிய இடங்கள் தரணியின் நிழலை பிரதிபலித்தன. வயிற்றைப் புரட்டிட, வாஷ் பேசினை நோக்கி ஓடினாள். கண்கள் சுழன்றபடி இதென்ன மயக்கமா? உடல் விறைக்க சூடாய் ஏதேனும் சாப்பிட்டால் நன்றாய் இருக்கும் போல் தோன்ற சமையலறைப் பக்கம் நகர்ந்தவளின் கைகால்கள் தன் கட்டுப்பாட்டை இழந்து, தரையில் தடாலென விழுந்தாள்.

டிப்ஸ்...

- மிளகுடன் பொரிகடலை சேர்த்து பொடியாக்கி ஒவ்வொரு ஸ்பூன் மூன்றுவேளை உண்ண வரட்டு இருமல் நீங்கும்.
- தேங்காய் பாலுடன் தேன் கலந்து குடித்தால் வாய்ப்புண் குணமாகும்.
- இஞ்சி சாறுடன் தேன் கலந்து கொப்பளித்து குடித்துவர சொத்தைப்பல் குணமாகும்.

கண்கள் செருகிட, கைகால் வெட்டி வெட்டி இழுத்தது.

''ஏய் சாரு?'' என்னடி இப்படி வீட்டை திறந்து போட்டு இருக்கே? என்ற குரல் தந்தபடியே அனிதா நுழைந்தாள், தோழியின் நிலை கண்டு ஒரு கணம் மிரண்டே போனாள். பின்னர் ஒரு டாக்டருடைய இயல்பில், முதலுதவிகள் செய்து ஆசுவாசப்படுத்திய பின், சூடாய் போன்விட்டா கலந்து பருக வைத்தாள்.

''இப்போ எப்படி இருக்க சாரு?''

சுழலும் மின் விசிறியில் இதமான காற்றை அனுபவித்தபடியே, ''சம்திங் பெட்டர்'' என்றாள்.

தேவியும், கலைவாணியும் அரக்க பரக்க ஓடி வந்தனர். ''என்னம்மா எண்ணாச்சு? இப்போ எப்படி இருக்கு சாரு?'' ஆதரவாய் தேவி தலையை வருடி விட,

''சாரு ரொம்பவும் டயர்டா இருக்கா... அவ மனசும், உடம்பும் சோர்ந்து போயிருக்குன்னு சொன்னேன். இந்த மாதிரி நேரத்திலே நிச்சயமா ஒரு துணை வேணும். இன்னைக்கு ஏதோ எதிர்பாராம நான் வந்தேன். ஆனா நித்தமும் இப்படியே இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்க முடியுமா?''

''உண்மைதான்... கலை, அனிதா சொல்ற மாதிரி ஏதும் பிரச்சனை ஆயிட்டா அதுக்குப் பிறகு தரணியிடம் என்ன சொல்ல முடியும்!'' பேசாம தரணி வர்ற வரைக்கும் நீ சாருவை உன் வீட்டிலேயே வைச்சுப் பாரேன்? ''தேவியம்மாள் கூறியதும், சற்று தயக்கம் இன்றி, ''என்னாலே முடியாது!'' என்று சொன்ன கலைவாணியை மூன்று பெண்களுமே திகைப்போடு தான் பார்த்தார்கள்.

தவிப்போடு தாயைப் பார்த்த சாருவை அலட்சியப்படுத்திய கலைவாணி, ''என் பெரிய பொண்ணு வெண்மதிக்கு உடம்பு சரியில்லையாம். அங்கே அவளைக் கவனிக்க யார் இருக்காங்க? ரொம்ப நாளா போகணுன்னு முயற்சி பண்றேன். இப்போதான் கூடி வந்திருக்கு!''

''ஏம்மா அக்காதான் உன் பொண்ணா? நான் உன் மக

இல்லையா?''

''ஒரு தாயாய் இருந்து உனக்கு செய்ய வேண்டிய அத்தனை கடமைகளையும் நான் செய்திட்டேன்!''

''உனக்கு ஒண்ணுன்னா உடனே ஓடிவர புகுந்த வீட்டு உறவுகள் இருக்கு. ஆனா வெண்மதிக்கு! எஞ்சி இருக்கிற கொஞ்ச நாள் வெண்மதியோட போய் இருக்கணுன்னா அது தப்பா இல்லையா?''

மருமகளின் வாடி வதங்கிய முகத்தைக் காணவும், மனம் இரங்கிய தேவியம்மாள், ''பரவாயில்லை கலைவாணி... எம் மருமகளுக்கு என்ன? ஆளாயில்லை. நான் வந்து தங்கிட்டுப் போறேன்''

நன்றியுடன் மாமியாரைக் கவனித்தாள் சாரு. ''வேண்டாத்தே உங்களுக்கு ஏன் வீண் சிரமம். பரவாயில்லை நானே சமாளிச்சிக்கிறேன்''

''இல்லே சாரு, ஆன்ட்டி சொல்றா மாதிரி யாராவது ஒருத்தர் உன்கூட இருக்கிறததுதான் நல்லது. இதிலேயும் உன் பிடிவாதத்தைக் காமிக்காதேன் ப்ளீஸ்!''

''அதுக்கில்லை அனிதா அங்கேயும் இங்கேயும் அத்தை அல்லாடணுமேன்னு தான்!''

''இதில் என்ன இருக்கு! நான் பார்த்துக்கிறேன்... சாரு இப்போ இருக்கிற மனநிலையிலே உன்கூட இருந்தா சந்தோஷமா இருப்பாளே!''

''தனிமை தனிமைன்னு அலைஞ்சாளே அவதிப்படட்டும். தவிரவும், இப்போ நான் கூட்டிப் போறதை விட உன் அருகாமை இருந்தா உன்னைப் பற்றி நல்லா புரிந்து கொள்ளுவாள் இல்லையா? சில வாய்ப்புகள் தானா அமையும். சிலதை நாமதான் ஏற்படுத்தித் தரணும். என்னை விடவும் நீ அவளை நல்லாப் பார்த்துப் பேன்னு எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு!''

''கலைவாணியின் கைகளைப் பற்றியபடி ''உன் மகள் நிச்சயமா கெட்டவளா இருக்கமாட்டா? அவ ஒரு குழந்தை நான் பார்த்துக்கறேன். நீ வெண்மதியைப் போய் பாரு!''

9

அடுத்து வந்த சில தினங்களில் தேவியம்மாள் சாருவிற்கு உதவுவது வழக்கமாகிப் போனது. அவளை ஒரு துரும்பைக் கூட அசைக்க விடவில்லை. ஆனால் இவளுக்காய் உழைத்ததில் பெரியவள் சற்று வதங்கித்தான் போய் இருந்தாள்.

அதைக் கவனித்து அனிதாவிடம் கூறிய போது, அவளே அதற்கு ஒரு வழிமுறையும் கூறினாள். தரணி வரும் வரையில் பேசாமல் நீயேன் தேவி ஆன்ட்டி வீட்டிலேயே தங்கிடக் கூடாது. அவங்களுக்கும் அலைச்சல் குறையும் இல்லையா? பாவம் இரவில் உன்னைத் தனியே விட்டு செல்ல அவர் மிகவும் தயங்குகிறார்.

அதை சாருவும் அறிவாள். ப்ளாஸ்க்கில் பால் இருக்கு சாரு மறந்திடாம குடிச்சிடு. கதவைத் தாழ் போட்டுக்கோ, உடம்பு படுத்தினால் உடனே ஒரு போன் செய்திடு. என்ன நேரமானாலும் தயங்காதே... எனக்கங்கே ஒரு மனதாய் இருக்காது என்று அக்கறையுடன் சொல்லி அவர் செல்லவும் மனம் நெகிழ்ந்து போகும் சாருவுக்கு...

''என்னடி யோசிக்கிறே?''

''நத்திங்...''

''உன் பிரைவேசி பாதிக்கும் என்று பாக்குறீயோ?''

''ச்சீ... அம்மா கூட இப்படி ஒரு சூழ்நிலையில் கவனிக்கலை... அத்தை மேலும் கஷ்டப்பட வேண்டாமே!''

''எனக்கென்னமோ அவங்க முழு ஈடுபாட்டோடத்தான் செய்வதா தெரியுது? உனக்கு உணவு தரும் போது முழு

திருப்தி அவங்க முகத்தில் தெரியுது.

''உண்மை அனிதா... எனக்கு நல்ல உறவுகள் தரணி மூலம் கிடைச்சிருக்கு!''

''நீ தேவி ஆன்ட்டி வீட்டில் தங்கிக்குவதில் இன்னொரு சாதகமும் உண்டு. தரணிக்கும் உன்மேல் உள்ள வருத்தம் குறையும் அல்லவா?''

''அனிதாவின் பேச்சு சரியென்றே பட்டது. பெற்ற தாயே தனக்கு உதவாமல் விலகிய வேளையில், சிரமம் பாராமல் சிரத்தையாய் தன்னைக் கவனித்துக் கொள்ளும் தேவிக்கு தன்னால் எந்த கவலையும் வரக் கூடாது. மிஞ்சிப் போனால் இன்னும் எட்டு மாதங்களுக்குத்தானே! தரணி இல்லாத தனிமை அவளை ரொம்பவே வாட்டி எடுத்தது. அதை மறைக்க வேணும்'' இந்த இடமாற்றம் அவசியம் என்பதை உணர்ந்தாள்.

'அன்றைய நிகழ்விற்கு பிறகு, தனியாய் இருப்பதில் சற்று பயமும் கூடியிருந்தது. எனவே புகுந்த வீட்டிற்கு கிளம்ப முடிவெடுத்து விட்டாள். இந்த முடிவை பெரியவர்களிடம் கூறியதும் சந்தோஷமாய் கைநீட்டி வரவேற்றனர்.

புகுந்தவீட்டில் இவளுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட தனியறையில் சகல வசதிகளும் இருந்தது. அது தரணியுடைய அறை என்பதால் கூடுதல் இன்பம்.

சாருவின் வரவிற்கு எல்லாருமே விடுமுறை எடுத்து காத்திருந்து, அவளுக்கு தேவையானவற்றை கவனித்துக் கொண்டனர். சாருவுக்கு நீண்டநாள் சுற்றியலைந்த பறவை தன் கூட்டை அடைந்தது போல மனம் மகிழ்ந்தது.

இதயநிலா

ஆசிரியர்:
கருப்பையா நாகராஜன்
உதவி ஆசிரியர்:
அன்புமீனா
நிர்வாகம்:
N.மகேஸ்வரன்
விளம்பர நிர்வாகம்:
எம்.இளமாறன்
வடிவமைப்பு
சரோஜா கிராபிக்ஸ்,
கவிதா ஆப்செட்
நிர்வாக அலுவலகம்:
இதயம் மீடியா
எண் 12, அண்ணாநகர் பிளாசா,
C-47, 2வது அவென்யூ,
அண்ணாநகர்,சென்னை-40.
9551296661, 9551286664
mail: idhayammedia@gmail.com

அக்கறையாய் விசாரிக்கவும், அன்புடன் பழகவும் அஜய் முதற்கொண்டு இவளோடு சுற்றித் திரிய அந்த அதீத அன்பிலே திக்கு முக்காடிப் போனாள். இரண்டொரு நாட்களிலேயே அந்த வீடு பழகிப் போக இதுவரை இல்லாதிருந்த இன்பம் குடி கொண்டது!''

''சித்தி...!''

''என்ன அஜய்?'' அவன் சாருவுடன் வெகுவாய் ஒட்டிக் கொண்டான். அவனுக்கு உடை மாற்றுவது சாதம் ஊட்டுவது எல்லாமே அவள்தான்''

''எனக்கு ஒரு தம்பி வேணும் என்று கேட்டு பார்த்திட்டேன்''

''யார்கிட்டே?''

''அம்மா அப்பாகிட்டே தான்... ஆனா உன் வயத்திலே ஒரு பாப்பா இருக்காமே''

''ஆமாம்...!''

''ஐந்து மாத மேடிட்ட வயிறைக் காண்பித்து கேட்க, ஆமாம் என தலையசைத்தாள்''

''நீ பார் சித்தி... பாப்பா யார் போல இருக்கும்!''

''எம்மாதிரியே பெரிசாவா!''

''அது குட்டி இல்லே அதனால சின்னதா இந்த பொம்மை போல இருக்கும்'' அவன் தோள்மேல் வைத்திருந்த பொம்மையைக் காட்டினான்.

''அய்... நான் தூக்கிப் போவே! நானே புவ்வா ஊட்டுவேன் சித்தி பாப்பாவை எனக்குத் தர்றீயா?'' ரகசியம் பேசுவது போல் கேட்டிட...

''அப்போ எனக்கு என்றாள் அவளும் அதே தொனியில்''

''நீ சித்தப்பா கிட்டே கேட்டுக்கோ அவன் பேச்சில் வீடே அதிர்ந்தது சிரிப்பலைகளில்...!''

''இவன் சரியான வாயாடிம்மா! பெரியவன் அத்தனை சாது. ஆனா தரணி சிறு வயது முதலே பயங்கர சூட்டிகை இவன் அவனைக் கொண்டு இருக்கிறான். நாங்க அப்போ காம்பவுண்ட் வீட்டில் இருந்தோம்!''

நித்யா பிறக்கலை பக்கத்து வீட்டு ஆச்சி கனத்த உடம்பு... எழ முடியாது ஆனா நம்ம தரணின்னா உசுரு! காசு கொடுத்து ஏதாவது வாங்கிக்கிட்டு வான்னு சொல்லும், இவனோ அதிலே தின்பண்டம் சாப்பிடுவான் போல, இவன் வருவான்னு காத்திருந்து பாவம் வேலையே ஓடாது. ஆனாலும், மறுநாள் அவன்கிட்டே தான் கொடுத்து அனுப்பும்.

''ஏன் ஆச்சி அவன் வாங்கிக்கிட்டு வரமாட்டான்னு தெரிஞ்சே ஏன் தர்றீங்கன்னு கேட்டா உனக்கென்னடி எம்பிள்ளை எங்காசை சாப்பிடாம யாரு சாப்பிடுவாங்க? என்று அங்கலாயிப்பார். இருந்தாலும், கம்பை எடுத்துக்கிட்டு

LIC LIC OF INDIA
भारतीय जीवन बीमा निगम
LIFE INSURANCE CORPORATION OF INDIA
GET REGULAR MONTHLY INCOME

- Bright career
- endless income
- Value added work
- Full time/ part Time
- All Segment Persons can join as an advisor
- No Risk - No Investment
- Convert Your Contacts in to Huge Regular monthly income.

Contact:
K. MOHANRAJ
DEVELOP MENT OFFICER
98840 27940, Mail: k.mohanrajdevpt@g-mail.com

உட்கார்ந்தபடியே அடிக்க ஒங்கவும் இவன் போக்கு காட்டவும் வேடிக்கையாய் இருக்கும்''

சிறுவனான தரணியோட அக்காட்சியோடு தன் கண்முன்னே விரியப் புன்னகைத்தாள் சாருமதி.

''சாரும்மா தூங்கிட்டியா?'' குரல் கொடுத்தபடி அத்தை நுழைய.

''இல்லத்தே! சும்மா படிச்சிகிட்டு இருந்தேன்''

''புது இடம் தூக்கம் எல்லாம் வருதாம்மா...!''

''அதே நேரம் நித்யா கார்ட்லெஸ்ஸோடு அறைக்குள் நுழைந்தாள். ''இந்தாங்க அண்ணி அண்ணா பேசறா... நீங்க இங்கே இருக்கீங்கன்னு சொன்னதும் நம்பவே இல்லை'' நித்யாவிடம் இருந்து ஆவலாய் வாங்கியவுடன் மாமியாரும், நாத்தனாருமம வெளியே செல்லும் நாகரீகத்தை ரசித்தபடியே பேசினாள்.

''எப்படியிருக்கீங்க தரணி!''

''நல்லாயிருக்கேன்! பரவாயில்லை என் ஞாபகம் இப்பவாவது வந்ததே!''

''உன் உடம்பு பரவாயில்லையா சாரு? இங்கே ட்ரையினிங் பீரியடு வரை தங்க ஒரு காட்டேஜ்"க்கு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்காங்க!''

''உன் உடம்பு பரவாயில்லையா சாரு? என்று கேட்ட கணவனின் கேள்வியில் உள்ள தவிப்பை உணர்ந்தபடியே, தரணி நான் இங்கே உங்க வீட்லே உங்க ரூம்லேதான் இருக்கேன். என்னை நல்லா கவனிச்சிக்கிறாங்க தரணி!''

''என்ன திடீர்ன்னு எங்க வீட்லே உங்க ரூம்லதான் இருக்கேன்னு சொல்றே? உன் கொள்கை என்னாச்சு?''

''ஏன் தரணி இப்படி பேசறீங்க? எம்மேல உன் கோபம் இன்னும் தீரலையா?''

''நீ நம்ம வீட்டிலேயே இருந்து இருக்கலாம். இன்னும் கொஞ்சம் நாளில் குழந்தையை பெற்று அனிதாகிட்ட தரப்போற அந்த செயலால் இன்னமும் எல்லோரும் பாதிப்பாங்களே!''

''சாரு எதுவும் பேசவில்லை...''

''என்ன சாரு வாயடைச்சுப் போயிட்டே... உண்மையை சொல்லப் போனா இந்த பிரிவு கூட உன்னால்தான் சாரு. நமக்கே நமக்குன்னு ஒரு புது உறவு அதை அழிக்கணுமின்னு நீ நினைக்கும் போது எத்தனை உடைஞ்சு போய் இருப்பேன். உனக்காக எல்லா, அத்தனை உறவுகளையும் விட்டுட்டு வந்த என்னுடைய நியாயமான ஆசையைக் கூட மறுக்க உனக்கு மனம் எப்படி வந்தது? சாரு... நம் ரத்தம், அன்பின் வெளிப்பாடாய் ஒரு ஜீவனாய் ஜனிக்கும் போது அதை வேண்டான்னா... சரி... விடு!''

''தரணி!''

''நான் உன்னைக் கஷ்டப்படுத்தலை... இன்னொரு உதவி வீட்லே யார்கிட்டேயும் எதையும் சொல்லிடாதே? அதை தாங்கிக்கிற சக்தி அவங்களுக்கு இல்லே'' தரணி போனை வைத்துவிட சாருவின் விழிகள் கசிந்தன. தன்னையும் அறியாமல் வயிற்றைத் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

10

நாட்கள் நகர்ந்தோடின. சாருவும் அலுவலகம் போய்விட்டு வந்தபடியே இருந்தாள். வயிறு லேசாய் மேடிட்டு வெளியே தெரியவும் புடவை கட்டத் துவங்கினாள். அத்தையின் ஆலோசனையின் பேரில்!

ரொம்பவும் இறுக்கமாய் உடை அணியாதேம்மா என்று தேவியின் அக்கறையான கவனிப்பில், உடல் சற்று மெருகேறிப் போயிருந்தது.

''வா சாரு! ரொம்ப டயர்டா இருக்கே போலயிருக்கே... காபி

குடிக்கிறியா?''

''ப்ளீஸ்... அக்கா...'' சோபாவில் அமர்ந்தவளின் முன் மெதுபக்கோடாவும், காபியும் வைத்தாள் நளினி.

''நீங்க மட்டும் எப்படியக்கா இத்தனை நல்லா சமைக்கிறீங்க?''

''பழக்கம்தான்! நீ சமைப்பியா சாரு''

தானும் ஒரு ப்ளேட்டை எடுத்தபடி அருகில் அமர்ந்தாள் நளினி.

விதவிதமா தெரியலைன்னாலும்... ஏதோ சாப்பிடற மாதிரி இருக்கும்''

''அஜய் எங்கேக்கா?''

''ட்யூஷன் போயிருக்கான். புத்தகங்களோடு உள்ளே நுழைந்த நித்யா... எனக்குத் தெரியாம என்ன அரட்டை அங்கே என்று உள்ளே நுழைந்தாள்''

''சும்மாதான்... வா காபி தர்றேன்'' நளினி உள்ளே நகர, சாருவின் தோளில் கைபோட்டபடி அமர்ந்தாள்.

''அண்ணி எனக்கொரு டிராயிங் வரைஞ்சு தர்றீங்களா? ப்ராக்டிகல் ரெக்கார்டு ஓர்க் வழக்கமா அண்ணாதான்...! உங்களுக்கு நல்லா வரையத் தெரியுமின்னு சொல்லியிருக்கான்''

''கண்டிப்பா தர்றேன்...''

''தேங்க்ஸ்...''

''இந்த வருஷத்தோட படிப்பு முடியப் போகுது... எப்படி மேற்கொண்டு படிக்கப் போறீயா? இல்லே?''

''எனக்கு கல்யாணம் பண்ணலான்னு கூட்டு சதி பண்றாங்க!''

''யாரு சதி பண்றது?''

''அண்ணியும், அம்மாவும்தான் நானும் கொஞ்ச நாள் கழிச்சு பார்க்கச் சொன்னேன். கேட்டாத்தானே பாவம் என்கிட்டே மாட்டிக்கிட்டு எவன் சாகப் போறானோ''

''பரவாயில்லையே உன் வாயில் கூட நிறைய உண்மைகள் வருகிறதே!'' அண்ணி பேச நித்யா விழிக்க, மற்றவளோ வாய்விட்டு சிரித்தாள்.''

''என்னண்ணி செய்யறது? எனக்கும் உன்னை மாதிரி ஆமாம் சாமி போடற புருஷன் வந்தா நல்லாயிருக்கும். பிள்ளைப் பார்க்கும் போது, இதையும் கட்டாயம் கண்டிஷனா சொல்லணும்''

''உன் வாயைக் குறைக்க முடியாது... வேணுன்னா மாப்பிள்ளை காதை குளறுபடி ஆக்கிடலாம்...''

''தேவி பூஜை கூடையுடன் நுழைந்தவள் அனைவரின் புன்னகை முகங்களைக் கண்டதும், மனம் முழுக்க நிறைந்தது. தான் வேண்டியது இன்றே நடந்தது போல் தோன்றியது. பிரசாதத்தை எல்லாருக்கும் கொடுத்து விட்டு, 'நளினி இன்னைக்கு பவுர்ணமி. சித்ரன்னம் செய்து நிலா வெளிச்சத்தில் நிலாச் சோறு சாப்பிடலாம்!''

இரவு மொட்டைமாடி நிலவொளியில் தேவி உருட்டிப்போட அனைவரும் வட்டமாய் அமர்ந்து உணவருந்தினர். இப்படி சாப்பிடறது தரணிக்கு ரொம்பவும் பிடிக்கும்.

''சாருவுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. தரணியின் அன்றைய விட்டேத்தியான பேச்சிற்குப் பிறகு, அவ்வப்போது அழைப்புகள் வந்தாலும், சாதாரண குசல விசாரிப்புகளோடு நிறுத்திக் கொள்வான். இவளுக்கும் மசக்கையின் ஆரம்ப அறிகுறிகள் எல்லாமே நின்று போய் விட்டன.

கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். வயிற்றுக்குள் ஏதோ உருள்வது போல் இருந்தது. விரல் நுனியில் இருந்து உச்சிவரை பரவ. கண் செருகிட ஒருவித லயிப்போடு அதை அனுபவித்தாள். வயிற்றில் இடதுபுறம் சின்ன அசைவு மயிலிறகு கொண்டு தடவுவது போல் சிலிர்த்தது. அருகில் தேவியம்மாள் அசந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்க எழுப்பவும் மனம் வரவில்லை. தரணியிருந்தால்... மனம் ஏங்கியது.

வயிற்றிலே மேலும் உருள... புரண்டு படுத்த தேவி இளையவள் விழித்திருக்கக் கண்டு, ''என்னம்மா?'' உடம்புக்கு

பதறி...

''வயிற்றிலே?''

''என்னம்மா? உண்மையான அன்புடன் கேட்க''

''இலேசா அசைவு ஏதோ உருள்றது மாதிரி...!''

''பயல்... இப்பவே உதைக்க ஆரம்பிச்சிட்டானா?''

இது குழந்தையின் வளர்ச்சி தான். பயப்படாதே... வலி ஏதாவது இருந்தால் மட்டும் என்னிடம் சொல்லும்மா... படுத்துக் கொள். இவள் கண் உறங்கவும் தலையை ஆதரவாய் வருடினான் தேவி.''

''சில திரைப்படங்களில் கூட கண்டு இருக்கிறாளே? கதாநாயகி கர்ப்பமாய் இருக்கும் போது கதாநாயகன் கை கொண்டு அவள் வயிற்றைத் தொட அவள் நாண எல்லாமுமாய் மனதில் தரணியின் நினைப்பையே உண்டாக்கின. ஏதேதோ நினைவுகளோடு உறங்கியும் போனாள்''

நளினி வேலைகள் அனைத்தும் முடித்துவிட்டு, ஓய்ந்து வந்து அமர்ந்தாள். பார்த்துக் கொண்டு இருந்த பைலை மூடி வைத்தபடியே'' என்னக்கா டயர்டா இருக்கீங்க?''

''இல்லையே? காலையில் எழுந்திருந்தேன். சரியா இருக்கு. கொஞ்சம் அசதி. அவ்வளவுதான். இருந்தாலும், நம்ம வீட்டுக்குத்தானே செய்யறேன்னு நினைச்சா எதுவுமே தெரியாதும்மா? சாரு உன்கிட்டே பிராங்கா ஒரு கேள்வி கேட்கணும்?''

''சொல்லுங்கக்கா?''

''நீ தப்பா எடுத்துக்க மாட்டியே?''

''ச்சே!''

''இந்த வீட்டு மனுஷங்க மேலே உனக்கு வெறுப்பு அதனாலதான் நீ தனிக்குடித்தனம் போறேன்னு நினைச்சேன். ஆனா, நீ இப்போத ஒவ்வொருத்தர்கிட்டேயும், நடந்துக்கிறதைப் பார்த்தா அப்படித் தெரியலை...!''

''இத்தனை நாளா பழகுற நீ எங்ககூட வாழ மறுத்தது ஏன் சாரு?'' தன் மனதை அரித்துக் கொண்டு இருந்த கேள்வியைக் கேட்டாள்.

''அக்கா நா எப்பவுமே உங்களை வெறுக்கலை. கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை முறையைத்தான் எதிர்க்கிறேன். காதல் திருமணமோ, பெரியவங்க பார்த்து நடத்துற திருமணமோ, சரியா ஒரு மாதம்தான் பிரச்சனையில்லாம இருக்கு. கல்யாணத்தைப் பண்ணி பிள்ளையைக் கண் குளிர பார்க்கிறேன்னு சொல்றே பெத்தவங்க அந்தப் பிள்ளையை கொஞ்சமாவது நிம்மதியா இருக்கவிடறாங்களா?''

''இந்தப் பெரியவங்க, பிள்ளை சந்தோஷமாயிருக்கணுமின்னு நினைக்கிறாங்க. ஆனா அவன் பொண்டாட்டிகிட்டே கொஞ்சம் சிரிச்சு பேசிட்டா போதும். நம்மளை நம்பி வந்தவளாச்சேன்னு அவளுக்கு பரிஞ்சிட்டா உடனே பொண்டாட்டி பேச்சை கேக்குறான்னு சொல்லிடறது.

எங்க வீட்டுப் பக்கத்துல ராதிகான்னு ஒரு பொண்ணு. டெய்லி அவ வீட்ல பிரச்சனைதான்!''

''நல்லாயிருந்த புருஷன் பொண்டாட்டிக்குள்ளே பெரியவங்க இழுத்துவிட்ட சண்டையினாலே பாவம் அவவாழ்க்கையே கஷ்டப்பட்டு போச்சு. வீட்டுக்கு வர்ற மருமகளிடம் உண்மையான அன்பை எதிர்பார்க்காம வரும்போதே மனசுக்குள்ளே இவ நம்ம வீட்டை பிரிக்க வந்தவன்னு முத்திரை குத்திட்டாங்க.''

''நியாயமான ஆசைகள் உணர்வுகள் கூட நசுக்கப்படுது. எத்தனை பெண்களோட வாழ்கை கருகிப் போகுது. கல்யாணம்ங்கிற பேர்ல பேரம் பேசி சக்கையா பிழிஞ்சுட்டு பின்னாடி அன்பை எப்படி எதிர்பார்க்கிறாங்க. மாமியாருன்னு ஆயிட்டா அந்த மாதிரி நினைப்பு வந்திடும் போலிருக்கு. தன் பொண்ணுக்கு மருமகன் வேலை செய்யும் போது சந்தோஷப்பட்ட மனசு''

''மகன் மருமகளுக்கு செய்யும் போது கோபப்படுதே ஏன்? உண்மையான அன்புகூட நடிப்பா மாறிடுதே?''

''ஒருத்தர் அப்படியிருந்தா எல்லாரையும் அதே மாதிரி

நினைக்கக் கூடாது. சாரு ஐந்து விரலும் ஒரே மாதிரியா இருக்கு?''

''சரி மற்றதை விடு சாரு அடுத்தவங்களுடைய அனுபவத்திலே நாம வாழ்க்கையை அமைச்சிக்கக் கூடாது. நம்ம வீட்டில் உனக்கு ஏதாவது அசவுகரியம் இருக்கா?''

''ச்சீ! அப்படியெல்லாம் இல்லைக்கா. கடவுள் புண்ணியத்திலே எனக்கு நல்ல உறவுகள்தான் அமைஞ்சிருக்கு. அந்த உறவுகள் நிலைக்கணுமின்னு தான் நான் ஆசைப்படுறேன். அனிதா வரவும் பேச்சு அத்தோடு நின்றது.

''வா அனிதா..!'' ஏனோ அவளின் வருகை சாருவிற்கு பிடிக்காமலே போனது.

''மறந்திட்டேன்'' சுரத்தில்லாமல் வந்தது பதில்.

''உனக்கு இஷ்டமிலேன்னாலும் பிறந்து எனக்கு தரும் வரையிலாவது நீ பிள்ளையை நல்லபடியா சுமந்தே ஆகணும் சாரு!''

''இவள் வாய் பேசவில்லை, அசைவு எல்லாம் நல்லாத் தெரியுதா?''

''ம்...''

''தன் கையோடு கொண்டு வந்து இருந்த மிஷினை இயக்கிட பிளக் பாயிண்டைத் தேடி செருகினாள். பின் சாருவை படுக்கச் செய்து மூடிட்ட வயிற்றில் ஜெல்லைத் தடவி கருவியின் மூலம் தேர்ந்தெடுத்தாள்.

எதிரே மானிட்டரில் தெளிவற்ற உருவம் ஒன்று ஒருக்களித்து கால்களை மடக்கி தலைசாய்த்து அசைந்து பார்க்கப் பார்க்க பரவசம் ஓடியது. நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது. உயிராய், உடலாய் அந்த உருவம் இவளை பெரிதும் அலைக்கழித்தது.

''குழந்தையோட வளர்ச்சி எல்லாம் நல்லாயிருக்கு சாரு. நல்ல ஹெல்த்தியான புட் எடுத்துக்கோ. 8 மாதம் ஆகுது. நீ ஆபீஸ் லீவு போடறது நல்லது''

''இத்தனை சீக்கிரமா?''

''உன் உடம்பு இருக்கிற கண்டிஷனுக்கு நீ பெட் ரெஸ்ட் எடுக்கிறது ரொம்ப நல்லது''

''ஆமா சாரு நானே உன்கிட்டே சொல்லணும்னு இருந்தேன். நல்லவேளை அனிதாவே சொல்லிட்டா... சமாதானம் ஆகிவிட்டது. வர்ற மாதம் சாருவுக்கு வளைகாப்பு போடலாம்ன்னு இருக்கேன்''

''ரொம்ப சந்தோஷம் ஆன்ட்டி... ஏன் சாரு அம்மா எப்போ ஊரிலிந்து வர்றாங்களாம்...''

''அம்மாவா?''

''ஆமாம்... அம்மாவுக்கும், வெண்மதிக்கும் போன் பண்ணி வரச் சொல்லியிருக்கேன்''

''எதுக்கு அத்தை அவங்களை வரச் சொன்னீங்க... அவங்க பாவம் பெரிய பெண்ணை கவனிக்கத்தான் நேரம் சரியா இருக்கும்!''

''என்னம்மா இப்படி பேசுறே?''

''பிறகென்ன அத்தை என்னைப் பற்றி கொஞ்சம் கூட கவலைப்படாம போனவங்கதானே... இப்போது நீங்க கூப்பிட்டதும் என்ன அக்கறையோட... வந்திடப் போறாங்க...''

''அப்படி சொல்லாதேம்மா... பெத்தவங்களுக்கு எப்பவும் பிள்ளைகளிடம் பாராபட்சம் இருக்காது. முதற்பிரசவம் மறுபிறப்பு மாதிரி வயித்துப் பிள்ளைக்காரி எதை நினைச்சும் கவலைப்படக் கூடாது. கூடுமான வரையில் சந்தோஷமாயிரு... அதுதான் உனக்கும் குழந்தைக்கும் நல்லது.''

''வாவ்... நீங்க கூட டாக்டர் ஆயிட்டீங்க ஆன்ட்டி''

''அனுபவத்தைச் சொல்ல படிப்பு தேவையில்லை அனிதா''

''இருக்கலாம்... ஏன் சாரு... தரணி எப்போ ஊரிலிருந்து வர்றாராம்?''

''இந்த மாதம் 20ந் தேதிக்குள் வந்திடுவேன்னார்''

''சரி ஆன்ட்டி அப்ப நான் கிளம்பறேன். அவுட் பேஷண்ட்ஸ் வர்ற நேரம். அனிதா கிளம்பவும் சாரு ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்''

''ஹலோ...!''

''அனிதா நான் தரணி பேசறேன்...''

''சொல்லு தரணி எப்படியிருக்கே?''

''நான் நல்லாயிருக்கேன்... சாரு எப்படி இருக்கா?''

''பைன். அவ போக்கிலே நிறைய மாறுதல்கள் தெரியுது. இத்தனை காலமா பிரிவு, உங்கம்மாவுடைய அரவணைப்பு குடும்ப சூழ்நிலை எல்லாமே ஒரு பிடிப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கு. உண்மையைச் சொல்லப் போனா அவ உன்னையும் உறவுகளையும் ரொம்பவே நேசிக்கிறா... இந்தக் குடும்பத்தை விட்டுப் பிரியணும்ங்கிற நினைப்பு அறவேயில்லை''

''குழந்தையைப் பற்றி என்ன சொல்றா?''

''அதிலும் குழப்பம் தெரியுது. முன்னேல்லாம் என் வரவை எதிர்பார்த்தவ, இப்போது என்னைக் கண்டாலே ஒளியறா... ஆக நம்ம திட்டம் ஓரளவுக்கு வெற்றி அடைஞ்சிருக்குன்னு சொல்லலாம். ஏன்னா மனசளவிலே அவ குழந்தை தரணி, இப்போ வயத்திலே தினம் தினம் வளர்ற சிசு, அதோட அசைவு எல்லாமே அவளை குழப்பியிருக்கு!''

''இதனை அவ ரசிக்கிறா... அவளுடைய கல்மனசு மெல்ல இளகியிருக்கு... ஒரு இனம் புரியாத அன்பு உருவாகுது. நான் சொன்னா உனக்குப் புரியாது. நீ நேர்ல வா... தெரியும். ஆமா சாருவுடைய வளைகாப்பிற்கு வர்றே இல்லே!''

''கண்டிப்பா எனக்கும் அவளைப் பார்க்கணும் போலிருக்கு. நான் உனக்குத்தான் தேங்க்ஸ் சொல்லணும் அனிதா, ரொம்பவும் பயந்தேன்''

''டோன்ட் வொர்ரி தரணி சாருவால இனிமே ப்ராப்ளம் வராது. இந்த நாட்கள் அவளைப் பக்குப்படுத்தி இருக்கு.''

அம்மாவிடம் விசாரிச்சேன். அவங்களும் நல்ல விதமாத்தான் சொன்னாங்க. அவ மனசு மாறினா என்னை விடவும் சந்தோஷப்படறவங்க யாருமே இல்லை. அனிதா, சரி வைச்சிடறேன் நேரில் சந்திக்கலாம்.''

11

வளைகாப்பிற்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடந்தேறின. தரணி வருகிறான் என்ற செய்தியே இனித்தது சாருவிற்கு. முகத்தில் பொலிவும், மினுமினுப்பும் கூடியிருந்தது. உப்பிய வயிற்றுக்குள்ளே நானும் ஒரு உயிரை சுமக்கிறேன். தரணி சொன்னது போலவே ரத்தமும் சதையுமாய் ஒரு உயிர். அதை காணும் ஆர்வமும் அப்போதே வழிந்தது.

அம்மாவும் வெண்மதியும் கூட வந்திருந்தனர். எப்போதும் ஒட்டுபவள் இன்று இருவரையும் கண்டு முகம் திரும்பிக் கொண்டாள்.

''நல்லாயிருக்கியா சாரு?''

''எனக்கென்ன குறைச்சல்? என்னை இங்கே மகாராணி மாதிரி தாங்குறாங்க. அத்தை கண்ணுக்குள்ளே வைச்சி பார்த்துக்கிறாங்க.''

''என்ன தேவியிது? இதுதான் நீ பார்த்துக் கிட்டதா? நார்மலாவே சாருவுக்கு கழுத்து எலும்பெல்லாம் தெரியாது. ஆனா இப்போ...!''

அம்மா குறை கூறுவதுபோல் சொல்லிட, தேவியின் முகம் ஒரு நொடி சிரிப்பை மறந்து பின் சகஜமாகியது போல் தோன்றியது சாருவிற்கு. நேரம் கிடைக்கும் சமயம் தாயிடம் இதைக் கேட்டுவிட வேண்டும் என்ற முடிவில் இருந்தாள் சாருமதி.

உணவு முடிந்து அனைவரும் இளைப்பாறிய தருணம் வெண்மதி பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

''அத்தை நித்யாவுடைய படிப்பு முடியப் போகுதாமே. கல்யாண ஏற்பாடு ஏதாவது செய்யற முடிவுலே இருக்கீங்களா?''

''மாப்பிள்ளை பார்த்துக்கிட்டு இருக்கோம். இன்னும் நல்லதா ஏதோ அமையலே!''

''அத்தை என் மச்சினர் விஜயின்னு மாம்பலத்தில் சாப்ட்வேர் இன்ஜினியர், நித்யாவிற்கும் நல்ல பொருத்தமாயிருக்கும். நீங்க என்னசொல்லுறீங்க?''

''போட்டோ ஜாதகமெல்லாம் தாம்மா மதி, பார்க்கலாம். வெளியே தர்றதவிட ஒண்ணுக்குள்ளேன்னா நீ என் பிள்ளையை நல்ல விதமா பார்த்துக்க மாட்டியா?''

''ஆனால், இந்தப் பேச்சைக் கேட்ட சாரு இடைவெட்டினாள். ஏக்கா, அந்த வீட்ல நீ ஒருத்தி மாட்டிக்கிட்டு படற அவஸ்தை போதாதா நித்யாவையும் ஏன் இழுக்குறே?''

''என்னடி பேசறே? என் வீட்டு மனுஷங்களுக்கு என்ன குறை சாரு?'' விஜய் கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியர் பார்க்க அழகு. குணமான பையன். நித்யாவுக்கும் ஏக பொருத்தமாய் இருக்குமே!''

''உனக்கும் சேர்த்து இன்னொரு அடிமை தயார் பண்றியா?''

''அத்தைக்கு பணிவிடை செய்யறது அடிமைத்தனம் இல்லடி சாரு. அது பயமில்லை. மரியாதை வயசாயிடுச்சு. உடம்பிலே ஆயிரத்தெட்டு நோய், நம்ம அம்மாவா இருந்தா செய்ய மாட்டேனா. விவரம் புரியாத வயசிலே எல்லாம் பாரமா சுமையா இருந்தது. ஆனா இப்போ ஒரு தாயா ஆன பிறகு அவங்களோட அருமையும் பயமும் புரியுது''

''ஆனாலும், இன்னைய தேதி வரையில் அஞ்சுக்கும் பத்துக்கும் நீ அத்தைக் கையை தானே எதிர்பார்க்குறே?

இது அடிமைத்தனம் இல்லையா?''

''பெரியவங்களுக்கு எப்பவுமே ஒரு வீம்பு உண்டு. எல்லாம் நம்ம விருப்பப்படிதான் நடக்கணும். நம்மதான் முடிவு எடுக்கணும் என்று! ஒரு விஷயம் யோசி! கல்யாணமாகி கிட்டத்தட்ட 25 வருஷம் ஒரு வீட்டை நிர்வகிக்கிறவங்க திடீர்னு ஒரு புது உறவு தனக்கு சமமான அந்தஸ்திலே நுழையும் போது தன்னையும் அறியாமல் பயம் வருது. வரவுசெலவு அவங்க கையில் இருந்தா தன்னம்பிக்கை இருக்கும்ன்னு விட்டுட்டேன்''

''நாலு பேரை அனுசரிச்சு வாழறதுதான் வாழ்க்கை. யாரையும் சாராம வாழவே முடியாது. என் வகையில் நான் நிம்மதியாகவே இருக்கேன். அதை நீயும் விரைவில் உணருவே!''

''ரொம்ப நல்ல உறவுகளை கடவுள் உனக்குத் தந்திருக்கார். அதை உன் அறியாமையால் இழந்திடாதே! வெண்மதியின் பேச்சுக்களை ஆமோதிப்பது போலவே நித்யாவும் பேசினாள்!''

''ஆமா அண்ணி, நா போற குடும்பம் நிச்சயமா கூட்டுக் குடும்பமாத்தான் இருக்கணும். அப்பத்தான் லைப் இன்ட்ரஸ்டிங்கா இருக்கும். தனியா உப்பு சப்பில்லாத வாழ்க்கையில், என்ன சந்தோஷம் இருக்கும் சொல்லுங்க?''

''எந்த சூழ்நிலையிலும் என்னால வாழ முடியுமின்னு தன்னம்பிக்கையை ஏற்படுத்துமே அதனால எனக்கு கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை முறைதான் வேணும்!'' நித்யாவின் விளையாட்டுப் பேச்சில் இருந்த உண்மை சாருவை உலுக்கியது!''

மேற்கொண்டு யோசிக்கத் திராணியின்றி, தரணியின் வரவு தடை போட்டது. கொஞ்ச நேரம் அவனோட பேசிய பிறகு மற்றவர்கள் ஒதுங்கிவிட அவன் மனைவியின் அருகில் வந்தான்.

இயல்பிலேயே சாரு அழகுதான், எனினும் தாய்மையின்

சோபை அவனை மேலும் அழகு படுத்தியிருந்தது. சிறு குழந்தை போல் படபடவென இமைகளைக் கொட்டி அவள் பேசியதைக் கேட்டதும் இவன் கோபமெல்லாம் மறைந்தே போனது.

''தரணி எம்மேல கோபந்தானே...?''

''கண்களில் கண்ணீரோடு கேட்ட மனைவியை ஆதரவாய் தழுவிக் கொண்டான் தரணி. 'பைத்தியம் என்னன்னவோ பேசறே?''

''பின்னே என்மேல உள்ள கோபத்தினால் தானே இந்த டிரைனிங்! இந்த மாதிரி சமயத்தில ஒவ்வொரு நொடியும் என் மனகம் உடலும் உங்க அன்பிற்கும், அரவணைப்பிற்கும் ஏங்கியது தரணி?''

''பழசையெல்லாம் பேச வேண்டாம்மா!''

''மனசுக்கு ரொம்பவும் சங்கடமா இருக்கும்... சில விஷயங்களை நாம மறக்கிறது நல்லது. ஆமா செக்கப்பிற்கெல்லாம் ஒழுங்கா போறீயா... குழந்தை ஹெல்த்தியாத்தானே இருக்கு...!''

''ம்... அப்பப்போ நல்லா அசைவு தெரியது... சாரி தரணி...?''

''ஹேய் இதென்ன குழந்தை மாதிரி மன்னிப்பு எல்லாம் கேட்டுகிட்டு...!''

''இல்லை தரணி நான் உங்களை ரொம்பவே கஷ்டப்படுத்திட்டேன். என்னோட சந்தோஷம் மட்டுமே பெரிசா தெரிஞ்ச எனக்கு விட்டுக் கொடுத்து வாழ்வதில்தான் உண்மையான திருப்தி இருக்குன்னு புரிஞ்சு போச்சு!''

''அத்தை எனக்காக உங்களையே விட்டுக் கொடுத்தாங்க. நீங்க நம்ம அன்புக்காக என்தவறுகளையெல்லாமே பொறுத்துக்கிட்டீங்க... இப்போ மனசு ரொம்பவே நிறைஞ்சு போய் இருக்கு தரணி. அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொள்ள புன்னகையோடு ஏற்றுக் கொண்டான் தரணி!''

12

ஐந்து வகையான பட்சணங்களுடன் இனிப்பு, உடைகள் என மேடையையே அடைத்து இருந்தது. சீர்வரிசை தட்டுகள், சிகப்பு குஷன் நாற்காலியில் மஞ்சள்நிற பட்டுடுத்தி அமர்ந்திருந்தாள் சாருமதி. பெயருக்கு ஏற்றார்போல் முகமும் ஜொலித்தது.

குத்து விளக்குகள் சுடர் விட்டு எரிய மஞ்சள் சந்தனம், பன்னீர், பூக்கள் கொண்டு நலங்கு வைத்து வளையலிட்டார்கள்.

சடங்கு வெகு விமரிசையாக நடந்து முடிந்தது. சாருமதி பெரியவங்க கால்ல விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கிடு! என்று ஒரு பெண்மணி சொல்லிட, தரணியுடன் சேர்ந்து நமஸ்கரித்தாள். வெளியாட்கள் எல்லாம் விருந்து முடிந்து கிளம்பிய வேளையில் தேவியிடம் வந்தாள் கலைவாணி!

''தேவி நாங்களும் கிளம்பறோம்... நீயும், நளினியும் வந்து சாருவை வீட்டிலேயே விட்டுடுங்கோ...!''

''அம்மாவின் இந்தப் பேச்சைக் கேட்ட சாரு குறுக்கிட்டாள். இல்லேம்மா நான் எங்கேயும் வரலை. இங்கேயே இருந்திடறேன்!''

''தலைப்பிரசவம் தாய் வீட்டிலேதான் பார்க்கணும் அதுதானே முறை!''

''பரவாயில்லைம்மா... நீ அக்காவை கவனி... என்னைப் பார்த்துக்க அத்தையும், நளினி அக்காவும் இருக்காங்க.

''தப்பும்மா அம்மாவை இப்படி எடுத்தெறிஞ்சு பேசக் கூடாது. அவங்களுக்கு ஆசையிருக்கும் இல்லையா? தேவி பரிந்து கொண்டு வர, பணிவாய் பேசினாள் மகள்.

''நான் கோபமா சொல்லலை அத்தை. இத்தனை நாள் உங்க கூட இருந்திட்டு தனியே போய் இருக்க மனம் வரலை. இங்கே இருந்தா குழந்தை இன்னும் நல்லபடியா பிறக்கும் என்பது என் எண்ணம். அக்காவுக்கும் யார் இருக்கா? என்னைத் தாங்குறா மாதிரி புகுந்தவீடு அவளுக்கு கிடைக்கலையே? அதனால அம்மா அவளுக்கு துணையா இருப்பதுதான் நல்லது''

''உங்களுக்கு கஷ்டமாயிருந்தா நான் போயிடறேன்''

''ச்சீ.... நீயிருப்பது எனக்கு கஷ்டமாடா... காத்திருக்கிறேன் நான். சரி தரணி சாருவை ரூமிற்கு கூட்டிட்டு போ'' என்றாள் தேவி இருவருக்கும் திருஷ்டி கழித்தபிறகு.

தேவி மன்னிப்பு கோரும் பாவனையில் கலைவாணியிடம் வந்தாள். ''நீ எதுவும் தப்பா நினைக்காதே கலை, அவளுக்கு என்ன பேசறதுன்னு?''

''விடு தேவி! அவ குணம்தான் தெரியுமே? அவ இப்படி மாறனுமின்னுதானே நான் ஆசைப்பட்டேன். நான் சொன்ன மாதிரி உன் மருமகளை உன் கூடவே சேர்த்திட்டேன். பார்த்தியா? இப்போதான் எனக்கு திருப்தியா இருக்கு. இதே நிறைவோட நான் கிளம்பறேன்'' அவர் கிளம்பிட, தேவி புது தெம்போடு பூஜையறையில் நுழைந்தாள்.

அம்மா பிரிஞ்சு போன என் உறவுகளை சேர்த்திட்டே அதே மாதிரி என் பேரக் குழந்தையையும் நல்லபடியா சேர்த்திரும்மா...!'' கண்மூடி பிரார்த்தித்தார்.

''தன் நெஞ்சின் மீது சாய்ந்து உறங்கும் மனைவியைப் பார்த்தான் தரணி. பூவாய் மலர்ந்த பளிங்கு போன்ற முகம், அமைதியான உறக்கம் போலும். இதழோரம் மெல்லிய புன்னகைக் கீற்று எத்தனை பிடிவாதம் இவளிற்கு... ஆனால், இப்படி மாறுவாள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை''

''தரணி மெல்ல கண் அயர்ந்த போது! சாரு திடீரென அலற ஆரம்பித்தாள்.

''இத என் குழந்தை நான் யாரிடமும் தரமாட்டேன்!'' என்று கத்தினாள்.

''சாரு... சாரு...! என்னம்மா ஆச்சு? தரணி பதறிப் போய் என்ன ஏதென்று கேட்பதற்குள் விபரீதம் நிகழ்ந்தது. அவளின் கையும், காலும் வெட்டி வெட்டி இழுக்க கண்கள் நிலைகுத்தி நின்றன'' ''அம்மா...'' என்று அலறினான் தரணி.

''அடுத்த அரை மணி நேரத்திற்கு எல்லாம் சாருமதி ஐசியூவில் அனுமதிக்கப்பட்டு இருந்தாள். சிறு குழந்தை போல் அழுது கொண்டிருந்த தரணியை தேற்ற யாருக்கும் தைரியம் இல்லை''

''அனிதா பரபரப்பாய் இயங்கினாள். வாட் ஹேபண்ட் டு ஹர் தரணி... நான் கடைசியா செக் பண்ணும் போது கூட

நார்மலாத்தானே இருந்தா திடீர்னு இப்போ என்ன?''

''தெரியலை அனிதா... நல்லா தூங்கிக்கிட்டு இருந்தா, திடீர்னு இது என் குழந்தை நான் யாரிடமும் தரமாட்டேன்னு ஒரே அழுகை... அப்புறம்! அவனால் பேச இயலவில்லை''

''புல்ஷிட், தரணி இப்போ பேச அவகாசம் இல்லை. குழந்தை ரொம்பவும் கிரிட்டிக்கலான பொஷிசனில் இருக்கு. நார்மல் டெலிவருக்கு வாய்ப்பே இல்லை!''

ஆபரேஷன் பண்ணனும், ''பயப்படாதே தரணி... இது இப்போ சர்வ சாதாரணம்... நீயே அழுதா மத்தவங்களுக்கு எல்லாம் யார் ஆறுதல் சொல்றது?''

''அனிதா அவன் தோளைத் தட்டி விட்டு ஆபரேஷன் தியேட்டருக்குள் நுழைந்தாள். கடந்து சென்ற நிமிடங்கள் யாவும் யுகங்களாய் தோன்றி பயத்தின் உச்சியில் இருந்தனர் அனிதா வரும் வரையில்?

''யாரும் ஒருவருக்கொருவர் பேசவில்லை அனைவரின் முகத்திலும் கவலையின் ரேகைகள். யாருடைய வார்த்தையும், யாரையும் ஆறுதல் படுத்தாது என்பதை உணர்ந்து இருந்தார்கள்.

கவலைப்படாதீங்க... இரண்டு பேரும் நலம். குழந்தையை க்ளீன் பண்ணிட்டு தருவாங்க... தரணி நீ போய் சாருவோட பக்கத்திலேயே இரு... அவளுக்கு மயக்கம் தெளிஞ்சிடும் அனிதா சொல்லி விட்டு போக தரணி உள்ளே நுழைந்தான்.

சாருவிடம் மெல்லிய முனகல்... இவன் அருகில் அமர்ந்து தலையை வருடினான். அவள் கண்கள் மெல்ல திறந்தன...

தரணி... குழந்தை எங்கே அனிதா கொண்டு போயிட்டாளா?

வேண்டாம் தரணி நான் தெரியாம பண்ணிட்டேன்... நான் செய்த தப்பெல்லாம் மன்னிச்சிடுங்க... இனிமே நான் நீங்க சொல்றபடி செய்றேன் தரணி... ப்ளீஸ்... எனக்கு நம்ம குழந்தை வேணும்... நான் யாருக்கும் தரமாட்டேன்''

''அதே நேரம் அனிதா உள்ளே நுழைந்தாள்... கையில் குழந்தையோடு! சாரு நீ உன் குழந்தையை யாருக்கும் தர வேண்டாம், இந்தா முதல்ல பிடி...''

''வெள்ளை டவலில் சுற்றியபடி, பூப்போல தந்த குழந்தையை மென்மையாய் வாங்கிக் கொண்டாள். மூடிக்கிடந்த பிஞ்சு

விரல்களும், பட்டுக் கன்னங்களும் மெத்தென்ற கன்னமும் அவள் மனதை கொள்ளையடித்தது.

''குட்டி சாரு! ஆனா உன்னோட பிடிவாதம் இதற்கு வேண்டாம்மா...! அனிதா சிரித்தபடியே சொல்ல, சாரு பயம் மறந்து சிரித்தாள்.

''பயப்படாதே சாரு... குழந்தையை பிரிப்பது என்னுடைய நோக்கமில்லை... தாய்மையோட பூரணத்தை உனக்கு உணர வைக்கத்தான் இந்த திட்டம். இது தரணிக்கும் தெரியும். குழந்தையை நீ அபார்ட் பண்ணப் போறேன்னு தெரிஞ்சதும் தரணி மட்டுமல்ல நானும் துடிச்சுப் போயிட்டேன்!''

''ஆனா அப்போ பேசினாலும் அதை புரிஞ்சிக்கக் கூடிய மனநிலையில் நீ இல்லை. பிடிவாதம் உன் கண்ணை மறைஞ்சிடுச்சு. அதனாலதான் இப்படியொரு முடிவிற்கு வந்தோம்''

''உன்னை ஏமாத்தனுமின்னு இல்லை. ஒரு குழந்தையை சுமக்கும் போது உன் மனசிலே எத்தனையோ மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கு... அடுத்தவங்களோட உணர்வுகளைப் புரிஞ்சிக்கிற பக்குவம் உண்டுன்னு நிருபிச்சிட்டே... அது நல்லதில்லையா...''

''அதனால இனிமேலும் பிடிவாதத்தை விட்டுட்டு நல்ல பிள்ளையா நடக்கிற வழியப் பாரு அனிதா சிரித்து விட்டு, இனிமேலும் உங்க வீட்டு மனுஷங்களை வெளியே விட்டா, என்னை அடி பின்னிடுவாங்க...

''தேங்க் யூ அனிதா''

''தரணி நான் என் தவறையெல்லாம் உணர்ந்திட்டேன்... என்னை மன்னிச்சிடுங்க?''

''இனிமே எதையும் பேசாதே சாரு... நம்ம குழந்தைக்கு நல்லதை சொல்லி வளர்ப்பது மட்டும்தான் நம் லட்சியம்!'' இருவரும் புன்னகைக்க குழந்தை அவர்களைக் கண் திறந்து பார்த்தது...

அழகிய காதல் கை கூடினாலே இன்பம், அதிலும் நல்ல உறவுகளும் சேர்ந்தால், கேட்கவா வேண்டும்... தரணி சாருவின் இல்லறம் சிறக்க வாழ்த்துவோம்.

■